

ΠΑΜΠΑΤΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Εν Αθήναις δραχμάς 10. — Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶς 11

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσᾷ 18.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΤΙ ΒΑΣΙΛΗΝ ΘΕΜΕ

Ἐμεῖς δὲ θέμε βασιλῆα
 Νὰ παίρνῃ τὸ λουφέ του,
 Χωρὶς μηδὲ χαρτόσημο
 Ἐπὶ ἔθνος νὰ πλερώνῃ,
 Νὰ ᾔῃ φαλακρὰ τριχῶν,
 Φρενῶν αἱ κορυφαὶ του
 Κι εἰς μὲν ῥε πὸ ραχατικὰ
 Τὰ σκέλη του ν' ἀπλώνῃ.

Ἐμεῖς δὲ θέμε βασιλῆα
 Ἀπ' τὸ βορρῆα φερμένο,
 Ἐπηταβελόνῃ φοβερό,
 Ἐάν ἦρωα Μολιέρου,
 Παραδομένο ἑστὸν παρὰ,
 Φριχτὰ παραδομένο,
 Κερβέρου τῆς σαρκούλας του,
 Τῆς τσέπης του Κερβέρου.

Ἐμεῖς δὲ θέμε βασιλῆα
 Νὰ μάχεται τὸν Ἄρη,
 Τὴν Ἀφροδίτη ν' ἀγαπᾷ
 Καὶ νὰ λατρεύῃ μόνο,
 Λαγόκαρδο, λιγδύψυχο,
 Ποντικοφοθητσιάρη,
 Ὅπου δὲ νοιώθει μέσα του
 Γιὰ τὴν πατρίδα πόνο.

Ἐμεῖς δὲ θέμε βασιλῆα
 Ἐὰ μηχανὴ νὰ βάζῃ
 Ὑπογραφὰς εἰς ἔγγραφα
 Γιὰ παύσεις, μεταθέσεις,
 Χωρὶς τί γράφει τὸ χαρτί,
 Ὁ ἔρμος, νὰ ξετάζῃ
 Καὶ ποίας ἐπεκύρωσε
 Ρουσφετουποθέσεις.

Ἐμεῖς δὲ θέμε βασιλῆα
 Ἐὰν κούκλ' ἐκ τῆς σούστα,
 Χωρὶς ζωὴ καὶ θέλησι
 Καὶ κίνησί του ἔλλη
 Παρ' ὅποια θένε τοῦ τρονοῦ
 Πρεθυπουργοῦ τὰ γούστα,
 Ἐμεῖς δὲ θέμε βασιλῆα,
 Νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι.

Τὸν θέμε ἡμεῖς περήφανε,
 Μὲ θέλησι ἡκίχη τ.υ.,
 Κανένα νὰ μὴ σχιάζεται
 Κανένα νὰ μὴν τρέμῃ,
 Νὰ ᾔῃ παντεδύναμη
 Ἡ κιάχτρι προστιγὴ του,
 Χωρὶς αὐτὰς ἐτήθητες
 Καὶ δίχως ἀκρίεμα.

Τὸν θέμε πολυκέφαλο,
 Χωρὶς ἕνα : εφ' ἑλι,
 Νὰ κἀνῃ ὅ,τι τοῦ φανῇ,
 Νὰ κἀνῃ ὅ,τι θῇ ἡ,
 Αὐτὸς νὰ ᾔῃ καὶ στρατὸς
 Μὲ λευθερίαν μετ' ἑλῃ
 Χωρὶς ποτὲ νὰ φοβηθῇ
 Μὴν τὸν εἰποῦν ἀγέλη.

Τὸν θέμε ντόγιο βασιλῆα
 Καὶ ὄχι, ὄχι ἕνο
 Κι ἀκολουθῇ τοῦ λαοῦ
 Ἐπὶ αὐτὴν παροιμίαν,
 Παποῦτ' ἀπὸ τὸν τόπο σου
 Κι ἄς εἶν' αἱ μπαλωμέναι,
 Ἡ παροιμία τοῦ λαοῦ
 Δηλώνουν τὴ σοφίαν.

Τὸν θέμ' ἀκαταπόνετο
Καὶ τίμιος ἐργάτης,
Νὰ βγάξῃ μὲ τὸν ἴδρω του
Κι' ἐκεῖνος τὸ ψωμί του
Καὶ νὰ μὴν ἔχη πουθενὰ
Εὐχωριστὸ παλάτι,
Μηδὲ πὲς πουπουλόστρωμα
Ν' ἀπλώνῃ τὸ κορμὶ του.

Με χέρι καὶ 'στ' ἀλέτρι μας
'Ακόμα μαθημένα
Καὶ 'στὴν ἀξίνη, 'στὸ σφυρί,
'Στὴ γούμενα, στὸ δοῖάκι,
'Ηλιοκαμέν' ἀλύπητα
Καὶ ὄχι γαντωμένα
Νὰ στρήβουν χασομέριχο
Με κοσμετικὸ μoustάκι.

Ὁ βασιληᾶς ποῦ θέμ' ἐμεῖς
Δὲ θέλει θρόνο, στέμμα,
Δὲν εἶν' ἀνάγκη μακρυὰ
Νὰ πάμε νὰ τὸν βροῦμε,
Μηδὲ ἀπὸ βασιλικὸ
Γαλάζιο νᾶναι αἷμα
Καὶ δίπλα μας τὸν ἔχομε
'Στὰ χέρια τὸν κρατοῦμε.

Ὁ βασιλᾶς ποῦ θέμε 'μεῖς
Εἶν' ὄνομα μεγάλο
Π' ὅλοι τῆς Γῆς οἱ τύραννοι
Με τρόμο τὸ διαβάζουν,
Σε τέτοιοι ἓνα βασιλῆα
Κι' ἐγὼ τραγοῦδι ψάλλω,
Τὸ βασιλῆα ποῦ θέμε 'μεῖς
Λαὸ τὸν ὀνομάζουν.

ΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

[Ζήτει τὴν συνέχειαν εἰς προηγούμενα φύλλα καὶ μονὰ καὶ διπλὰ καὶ τριπλὰ]

XVII

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟΝ Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.—Η ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ.—ΤΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ—ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΟΥΠΙΚΩΝ.—ΑΝΤΕΧΕΙ Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ—ΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Ὁ μὲ ὕψος 'Ησαῖα τοῦ προφήτου διμιλῶν Ἀριστείδης Οἰκονόμος εἶχε πολὺ δίκαιον.

Προεφήτευσε, νομίζεις, τὰ κατόπιν συμβάντα, ὡς βλέπων (voyant) ὡς θεῖον φωτὶ πεφωτισμένος (illuminé).

Οἱ λόγοι του ἀπεκρυσταλλώθησαν εἰς πράγματα.

Ἐν τῇ Βουλῇ, ὁ δολόφρων Χαρίλαος ἐξηκολούθει ὑφαίνων, ὡς ἀράχνη ἀμερικανική, ἐν γωνία καὶ παραθύρῳ, ὑπόπλως καὶ κρυφίως τὸ δίκτυον τῆς ἐπιβούλου αὐτοῦ πολιτικῆς.

Δεξιῶς προσεταιριζόμενος πάντοτε, ὡς ὄργανον αὐτοῦ περὶ τὸν μέγα λόγον τὸν τύπον, εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν μεγέθυνσιν καὶ κραταίωσιν τῶν φύλλων σπουδαίως συνετέλεσε, ἰδιαιτέραν δὲ τρέφωσιν συμπάθειαν πρὸς τὴν **Ἑφημερίδα** (τὴν μεγάλην) ὑπεδαύλιζε δι' αὐτῆς τὸν κατὰ τοῦ Δηλιγιάννη πόλεμον καὶ ἡγωνίζετο νὰ ὑπονομεύῃ τὰ σχέδιά του.

Ἰδοὺ τί ἐγράφοντο ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ τῆς 28 ὁκτωβρίου 1885 κατ' ἐμπνευσίν αὐτοῦ:

— 63 —

ΕΡΑΝΗΠΑΓΑΣ

— 63 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Πράγματι οὕτω συνέβησαν, ἐπανάλαβε, τὰ πράγματα. Τὸ πιστεύω, καὶ τότεν περιφρόνησιν ἔχω κατὰ τῶν δημοφύλων σας, ὥστε δὲν ἐκπλήττομαι. Ἄλλ' ἔχω μίαν ἐρώτησιν νὰ σᾶς ἀποτείνω, καὶ σᾶς παρακαλῶ ν' ἀπαντήσετε κατηγορηματικῶς.

Ἡξεύρατε διὰ ποῖον χαρέμι ἦτο προωρισμένον τὸ κἀνιστρον, ὅπου ἐστέρξατε νὰ κρυφθῇτε ἐπινειδίστως... ὡς κλέπτης... καὶ ἀληθῶς κλοπὴν τῷ ὄντι ἤθελῃσατε νὰ διαπράξῃτε εἰσχωρῶν εἰς τὸν οἶκόν μου;

— Σᾶς ἀπηγόρευσα νὰ με ὑβρίζετε, ἐκραξεν ὁ Ὁρζερῆ καίριως τρωθεῖς.

— Ἀποκριθῆτε! ἡξεύρατε ποῦ τὰς ἐπήγαγιαν.

— Δὲν θὰ ἐξευτελισθῶ μέχρι ψεύδους. Τὸ ἡξεύρα.

— Τότε, θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ὅλαι σας αἱ δικαιολογίαι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν. Δὲν ἤλθατε ἐδῶ ἐξ ἀπερισκεψίας. Ἠλθατε νὰ πάρετε τὸ κτήμ' μου, ἐμοῦ τοῦ Ρουστέμ πασσᾶ, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίζετε κάλλιστα, ἐμοῦ τοῦ ξενισθέντος παρ' ὑμῶν. Λοιπὸν εἶμαι ἐν τῷ δικαίῳ μου ἐκδικούμενος ὑβριν ἀτομικῆν.

— Λοιπὸν ἐκδικηθῆτε, ἂν δύνασθαι ἄλλ' ἐκδικηθῆτε κατ' ἐμοῦ μόνον, ἀφοῦ ἤμαι ὁ μόνος ἐνοχος.

— Φρονεῖτε ὅτι αἱ ἐμολογίαι σας τὴν ἠθώσαν αὐτήν; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ Ρουστέμ.

— Βέβαια. Ἄν ἤμην βέβχιος ὅτι θὰ ἔστρωγε νὰ με δεχθῇ, θὰ ἐφερόμην ἄλλῶς. καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε. Ἄλλ' οὔτε μ' αὐτὴν εἶχα νὰ κάμω, οὔτε με ἄλλας ὁδάλισκας σας. Τυχαιῶς ἐρρίψα κινδύνους.

— Λησμονεῖτε ὅσα συνέβησαν πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ Γκιόκ-σουγιοῦ λησμονεῖτε τὸ γὰρῖφαλον... καὶ ἴσως λησμονεῖτε ἐπίσης ὅτι παρεβιάσατε καὶ ἄλλοτε τὴν κατοικίαν μου;

— Ἐγὼ, τὸ ἀρνοῦμαι, ἀνερώνησεν ὁ λοχαγός, ὅστις ἀπεφάσισε διὰ τοῦ ψεύδους νὰ σώσῃ τὴν Βάγιαν.

« Ἡμεῖς ἐν μόνον μέτρημα δυνάμεων γινώσκουμεν, τὴν ἐπιστράτευσιν, τὴν ὁποίαν ὀρείλομεν ὄντως νὰ ὀργανώσωμεν καὶ μίαν μόνον αὐτοκτονίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἀδελφῶν μας, ἀτιμάζοντες οὕτω τὸν Ἑλληνισμόν, ὑποχωροῦντες, πρὶν ἐπιμεινωμεν καὶ ὑπογράφοντες πρωτόκολλα, τὰ ὁποῖα πολὺ συχνὰ δυστυχῶς συνειθίσανεν ἡ ὑπογράφωμεν »

Αὐτὰ ἐγράφητο τότε κατ' ἐμπνευσιν τοῦ κ. Τρικούπη.

Το σέλιον, βλέπετε, ἦτο διωργανωμένον.

Ὁμολογητέον δὲ ὅτι εἶχε προπαρασκευασθῇ μετὰ τέχνης τιμωσὴς τὸν ἐργάτην αὐτοῦ.

Ἐσκόπουν νὰ ἐξωθήσωσιν εἰς τὰ ἄκρα τὴν κυβέρνησιν, νὰ φέρουν τὰ πράγματα ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, καὶ νὰ παρουσιάσωσιν αἴφνης, ὡς Σωτῆρες τοῦ τόπου, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἀποκλεισμός ὑπὸ τῶν ξένων στόλων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων διέλυσαν τὸν στρατὸν ἡμῶν ἦτο ἔργον αὐτῶν, μόνον καὶ μόνον ἵνα ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Ἡ ἐξουσία.

Ἰδοὺ τὸ μόνον ὄνειρόν των.

Ὁ μόνος αὐτῶν πόθος.

Ἀπέναντι τῶν θεληγῶν αὐτῆς, τὸ ἔθνος, ἡ πατρίς, ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος εἶναι μηδέν.

Εἰς τῆς Κλεοπάτρας αὐτῆς τὰς ἀγκάλας ποθῶν νὰ ἐνtrupῇ, ὁ Χαρίλαος, ὡς ἄλλος Ἀντώνιος, οὐδενὸς φείδεται μέσου.

Φρίττομεν ἐπὶ τῇ διαγωγῇ αὐτῶν.

Αἰσθανόμεθα δὲ ἀληθῆ ὑπερηφάνειαν, διότι σήμερον φωτίζομεν τὸν προδοθέντα λαόν.

Ἄ! αὐτὸς ὁ λαός!

Κατ' ἄτομον εἶναι πάντοτε σχεδὸν ἐξυπνος.

Ἐν συνόλῳ ὅμως καταντᾷ πολλάκις τόσον βλάξ!

Ἀποφασίζουν, θαρρεῖς, αἴφνης, ἐν ἑκατομμύριον ἀνθρώπων, χωρὶς καὶ νὰ συνενοηθοῦν μεταξὺ των, αποφασίζουν ν' ἀπατώνται.

Καὶ τὸ κατορθοῦν!

Διενεοῖτο ὅτι ἂν δὲν τὸ κατάρθονε, τοῦλάχιστον θὰ ἤκουεν ἡ Βάγια ὅτι τὴν ὑπερήσπιζε, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἐνόει τὴν γαλλικὴν.

Ὁ πασσᾶς ἠγνόει τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ὑπόπτει, καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς σκητῆς ταύτης ἀνέμενεν ευκαιρίαν ὅπως συγχίσῃ τὴν κόρην τῆς ἐρήμου στήνων εἰς αὐτὴν παγίδα.

— Ὑμεῖς δὲ, κυρία, εἶπεν αὐτῇ ἐξ ἀπροόπτου, ἀρνεῖσθε ἐπίσης ὅτι τὸν ἐγνώριζατε;

Ἡλπιζεν ὅτι ἐξαφνιζομένη ἡ Βάγια θ' ἀπεκρίνετο, καὶ ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου οὐ γίνεται συχνὴ ῥῆσις εἰς τὰς ὑγειονομικὰς ἐπιτροπὰς ὅπως ἐπ' αὐτοφῶρ συλλαμβάνωνται ψευδόμενοι καὶ οἱ τὸν κοφὸν ὑποκρινόμενοι νεοσύλλεκτοι, θὰ συνελάμβανε ψευδομένην τὴν δυστυχίαν.

Ἄλλ' ἡ Βάγια εἶχε τὸν νοῦν τῆς καὶ τῷ εἶπε τουρκιστί:

— Αὐθέντα, ἀφ' οὗ καταδέχεσθε νὰ μοὶ ἀπευθύνητε τὸν λόγον, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ἐξηγηθῇτε εἰς μίαν τῶν δύο γλωσσῶν, τὰς ὁποίας μόνον ἐννοῶ, τὴν γλώσσαν τῶν υἱῶν τοῦ Ὁσμάν ἢ τὴν ἀραβικὴν, τὴν ὁποίαν ὠμίουν εἰς τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν.

— Εἶσαι ἐπιτηδειοτέρα ἄφ' ὅσον ἐνόμιζα, εἶπεν ὁ πασσᾶς ἐν ὀργῇ. Λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν ἐννοεῖς τὸ ἴδιον αὐτοῦ τοῦ σκύλου, προστάθῃς νὰ δικαιολογηθῇς ἀραβιστί ἢ τουρκιστί.

— Νὰ δικαιολογηθῶ διατί, αὐθέντα; Ἄ! Διότι ἐπέτρεψα εἰς αὐτὸν τὸν ἄπιστον νὰ εἰσχωρήσῃ ἐδῶ; Πολύ] εὐκόλως.

Ὁ, τι συμβαίνει εἰς τὰ θρησκευτικὰ δόγματα, συμβαίνει καὶ εἰς τὰ πολιτικά.

Εἰς ψευδοπροφήτης ξυλίζεται ἀπὸ ἑνα τοῦ λαοῦ ἀπλούστατον ἀνθρώπου τὸν ἵππον ἵποπειράται νὰ γελάσῃ.

Ἄλλ' ὁ αὐτὸς ψευδοπροφήτης κατορθώνει νὰ ἐξαπατήσῃ ἑνα ὅλον λαόν.

Ἄν ψυχολογήτῃ ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου ὁ βουλόμενος.

Ὁ πολὺς παρασύρεται εὐκολώτερον ἢ ὁ ὀλίγος ἀνθρώπος.

Ἀρεὶ νὰ γνωρίζῃ τὴν τέχνην ὁ θέλων νὰ παρασύρῃ.

Καὶ ὁ Τρικούπης τὴν παραγνωρίζει.

Δὲν ἐσπούδατεν εἰς μάτην ἐν Λονδίῳ ὅπου ἡ δημαγωγικὴ ἀνῆλθε εἰς ὕψος ἐπιστήμης.

Ψηφίζονται ἐν τῇ Βουλῇ τὰ διάφορα νομοσχέδια, ἐν οἷς καὶ τὸ πατριωτικὸν δάνειον.

Μὲ τὸ πατριωτικὸν αὐτὸ δάνειον ἔφθασεν ὁ κόμπος ἐπὶ τῇ.

Ὁ Τρικούπης ψυχολογῶν ἐπὶ τοῦ τότε ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ φοβεῖται μήπως ὁ ἀντίπαλός του ἐπιτύχῃ μὲ τὸ παρὰπάνω καὶ πορισθῇ τὸ χρῆμα, l' argent qui jait la guerre, τὰ βόλια ποὺ κάνουν τῆς δουλειαίς, λέν οἱ χιώταις καὶ ὡς ἐν προηγουμένῳ ἄρθρῳ εἶπομεν.

Χρῆμα νὰ εὑρίσκε τότε ὁ τσιρ Ὁδδωρος;

Ἄλλ' ἐχάνετο ὁ σιρ Χαρίλαος!

Ἀνάγκη πᾶσα αὐτὸ τὸ χρῆμα νὰ μὴ εὑρεθῇ.

Ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀποτύχῃ τὸ πατριωτικὸν δάνειον.

Νὰ ρεζιλευθῇ ὁ Δηλιγιάννης.

Ν' ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ ἔθνος δὲν ἐμπιστεύεται εἰς αὐτὸν τὸν Γορτύνιον.

Τὸν ψεύτην Γορτύνιον.

Ἄλλ' ἐμπιστεύεται εἰς τὸν ἀγγλοφιλαλήτην Μεσολογγίτην.

Καὶ μὰ τὴν τσιπούραν τοῦ Μεσολογγίτου, μὰ τὸν γλυκύτατον αὐτοῦ σπάρρον, ὃν ὕμνησε γλυκύτατα ὁ Παλαμᾶς, οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τὸν Τρικούπην ἦτο ἱκανὸς νὰ καταστρέψῃ ἀντιπατριωτικώτερον τὸ πατριωτικὸν αὐτὸ δάνειον.

Πιστεύετε ὅτι θὰ παρήγγελλαν ν' ἀποθέσουν τὸ κἀνίστρον εἰς τὴν μαρμαρίνην αἰθούσαν καὶ ὅτι θὰ ἐπερίμεναν νὰ ἔλθετε διὰ νὰ τὴν ἀνοίξω, ἂν ἤξευρα ὅτι εἶναι μέσα ἀνθρώπος κρυμμένος;

Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο ἀκαταμάχητον, καὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ρουστέμ, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἐσιώπησε.

— Δὲν ἤξεύρω τί σᾶς λέγει ἡ κυρία, ἐπανελάβεν ὁ λοχαγός, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ὅλοι εἴμεθα θύματα τερατώδους μηχανορραφίας ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι σᾶς ἐπιβουλεύονται.

Αὐτοὶ σᾶς ἐστεῖλαν τὴν Μάλαγαν τὴν ὁποίαν, ὑποθέτω, δὲν θὰ καταγορήτετε, ὡς συμμαχήσασαν μαζί μου, διὰ νὰ σᾶς ἐξαπατήσωμεν.

Ὁ Ὁρζερῆ θὰ ἐξηκολούθει ἴσως ἐπὶ μακρὸν συνηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν δύο γυναικῶν. Ὁ πασσᾶς δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ὁ πασσᾶς ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς σπαρακτικὰς κραυγὰς ἐκ τοῦ κήπου προερχομένας.

— Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλῆ! ἀνέκραξεν ὁ πασσᾶς ὠχρίων.

Φοβερός βρυχηθμός ἀπήντησεν αὐτῷ.

— Ὁ υἱός μου! . . . ὁ λέων! ἔκραζεν ὠρυόμενος ὁ δυστυχὴς Ρουστέμ.

Τρέξατε! βοήθεια! τρέξατε ὅλοι! ἴσως εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ τὸν σώσωμεν.

Καὶ, λησμονῶν τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοῦ, λησμονῶν δὲ καὶ τὸν κίνδυνον, ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα ἣτις ἔφερεν εἰς τὸν κήπον.

Διότι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὁ Τρικούπης ἦτο δύναμις.
*Ἐξοχος δύναμις.

Εἶχε (καὶ ἔχει νῦν ἐν μέρει) εἰς χεῖράς του τὴν ὑποστήριξιν τῶν χρυσοκανθάρων δι' οὓς εἰργάζετο παντὶ σθένει καὶ πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ὑπεσχέθη ποτὲ ἐν τῇ Βουλῇ, ὅτι θὰ κάμῃ τὴν Ἑλλάδα **Χρηματοστῆριον τῆς Ἀνατολῆς**.

Τὸν ὑποστηρίζουν ἐκεῖνοι.

Τοὺς ὑποστηρίζει καὶ αὐτός.

*Ἡ καὶ τοῦμπάλιν.

.*

Κατὰ τὴν πολύκροτον συζήτησιν περὶ τοῦ πατριωτικοῦ δανείου, ὁ μὲν κ. Τρικούπης, συνεπῆς πρὸς τὸ ἐπίβουλον αὐτοῦ σχέδιον, δηλοῖ ὅτι τὸ δάνειον τοῦτο θ' ἀποτύχῃ, διότι **δὲν δίδει τὸν συνῆθη τόκον τῶν δανείων**.

Φαντάσθητε ἐπιχείρημα τοκογλυφικόν.

*Επιχείρημα ἀντάξιον πρὸς τὴν ἀπληστίαν καὶ αἰσχροκέρδειαν τῶν περιβαλλόντων τὸν ἄνδρα μεγάλων τοκογλύφων.

Τὶ **πατριωτικὸν** δάνειον θὰ ἦτο αὐτό, ἂν οἱ συνεισφέροντες ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ὅσολόν των ἐσκέπτοντο πόσα περισσότερα τοῖς ἑκατὸν θὰ τοῖς ἐδίδεν ἢ πάσχουσα πατρίς;

Οἷα ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνάγκης αὐτῆς!

Μόνον ἄνθρωποι ὑπηρετοῦντες σήμερον ἐξηνταθελόνην βασιλέα ἠδύναντο νὰ σκέπτονται τόσον αἰσχροκερδῶς.

Κατὰ τὸ Μαστρο Γιώργο καὶ τὰ κοπέλια του.

*Ὁ λαὸς ἦτο τότε εἰς τοιαύτην ἐξαψιν ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε καὶ τὸ ποκάμισό του θὰ εἴθετεν ἐνέχυρον, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ **πατριωτικὸν δάνειον πατριωτικώτερον**.

.*

*Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀπαντᾷ ὑπερηφάνως τῷ κ. Τρικούπῃ ὅτι ἔχει πεποιοθῆσιν εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, ὅτι τὸ δάνειον θὰ καλυφθῇ.

*Ἐκδίδεται τὸ δάνειον ἐκ τριάκοντα ἑκατομμυρίων.

Τὸ κόμμα τοῦ κ. Τρικούπῃ ἀνασκομπόνηται.

Οἱ φίλοι τοῦ κ. Τρικούπῃ τίθενται ὑπὸ ἄτμον.

*Ἐχουν ἐντολὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν ἐξῆς:

— Κατορθώσατε ν' ἀποτύχῃ τὸ δάνειον, ἵνα δηλωθῇ ὅτι ὁ ἐλληνισμὸς δὲν ἔχει πεποιοθῆσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος.

*Ἐπιστολαὶ ἐπὶ ἐπιστολῶν καὶ ἀπόστολοι ἀποστέλλονται εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ ἀπόστολοι οὗτοι ἔχουν ἀποστολὴν ἥμιστα εὐαγγελικὴν βεβαίως.

Εἶναι ὅλοι **δυσάγγελοι**.

Σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν εἶναι ἡ διὰ πάσης διαβολῆς καὶ συκοφαντίας καταπολέμησις τοῦ δανείου.

*Ὅπου ἂν ὑπῆρχεν ἀγαθὴ πατριωτικὴ καρδία τὴν ἀπεπλάνησαν.

*Ἐπειθον πάντας ὅτι ἡ **ρωμηοσύνη** δὲν θέλει τὸν πόλεμον καὶ ὅτι καθεὶς δὲν δίνει λεπτό τσακιστό, μῆτε ἓνα **λεμοκοντόρο** δι' αὐτόν.

Τὸ σχέδιον ἐπιτυγχάνει.

*Ἐπιτυγχάνει καὶ μέσα κι' ἐξω.

*Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ αἱ ἐγγραφαὶ μόλις ἀνέρχονται εἰς δύο ψωροεκατομμύρια.

*Ἐνταῦθα ἐγγράφονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ.

*Ἐκ δὲ τῶν πολυταλάντων, ἐκ τῶν χρυσοκανθάρων φίλων τοῦ κ. Τρικούπῃ, τῶν κολυμβῶντων εἰς τὸν πλοῦτον, οὐδεὶς, οὐδεὶς, οὐδεὶς ἐγγράφεται!...

Σκουλούδης, Κορωνιός καὶ Καλλιγᾶς κλπ. διαπρέπουν διὰ τῆς ἀπουσίας των ἐκ τῆς ἐγγραφῆς.

.*

*Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῆς τοιαύτης προδοτικῆς διαγωγῆς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη δὲν ἀπελπίζεται.

*Ὁ καλὸς ναύτης *στὴν **προβέντσα** φαίνεται.

*Ἐξακολουθεῖ τὰς παρασκευάς, πολλαπλοσιάζει τὴν δραστηριότητά του. Τὰ ἐμπόδια ἐξερεθίζουν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καθὼς ἐξερεθίζεται ὁ ζῆλος μαύρου ἀραβικοῦ ἵππου, ἅμα

Καθὼς πάντες οἱ συμπατριῶται του, ὁ Ρουστέμ ἔτρεφεν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν τὴν πατρικὴν στοργήν· ἀδιστάκτως θὰ ἐδίδοε καὶ τὸ χαρέμι του καὶ τὰ πλούτη του καὶ τὴν ζωὴν του δι' ἓνα του υἱόν, ὁ δὲ κινδυνεύων, τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ὅπερ κατεσπάρασεν ὁ Σαῖτ, ἦτο τὸ προσφιλές του τέκνον.

Οἱ εὐνοῦχοι οὔτε τόσῳ τρυφεροὶ οὔτε τόσον ἀνδρεῖοι ἦσαν ὅσον ὁ κύριος αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρακούσωσι καὶ ἔτρεξαν κατόπιν αὐτοῦ.

Οἱ κρατοῦντες τὴν Μάλαγαν ἀφῆκαν αὐτὴν μόνην μετὰ τῆς Βάγιας καὶ τοῦ λοχαγοῦ.

Περὶ τὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Μάλαγα ἀπέσπασεν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ στόματος τὸ φῖμωτρόν της.

— *Α! τὸν ἀχρεῖον! ἀνέκραξε δεικνύουσα τὸν γρόνθον πρὸς τὸν ἀπόντα Ρουστέμ. *Α! τὸν ἀγριάνθρωπο, τὴν οὐραγγοτάγγο! νὰ φερθῇ ἐπὶ σὲ Γαλλίδε! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ὁ παλῆνθρωπος! *Ἄλλ' ἄς τὸ στρήσωμε τώρα. Βάδιζε ἐμπρός, λοχαγέ μου, κι' ἂν ὁ θυρωρὸς δὲν μᾶς ἀνοίγῃ, τὸ ρεβόλβερ εἰς ἐνέργειαν. Παίρνομε καὶ τὸ κορίτσι νὰ μὴν τὸ σκοτώσῃ τὸ καῦμένο ὁ βλακοπασσᾶς. *Ἀς τὸ κόψωμε κουμποῦρι καὶ δὲν μᾶς μένει καιρὸς.

Καὶ ὁ λοχαγὸς τοῦτο ἐσκέπτετο βεβαίως. Καὶ πρῶτον εὐθὺς ἔδραμε πρὸς τὴν Βάγιαν καὶ προσεπάθει νὰ σύρῃ αὐτὴν πρὸς τὴν θύραν.

*Ἄλλ' ἡ Βάγια ὠχρὰ, περίτρομος, καταβεβλημένη, ἔμεινε ἀκίνητος.

*Ἐτεῖνε τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας πρὸς τὴν **κλίμακα** διὰ τῆς ἐποίας ὁ Ρουστέμ εἶχε φύγει καὶ ἐτραύλιζε μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Τὸ καῦμένο τὸ παιδί! Τί φρικτόν! τοῦ τὸν προετοίμασαν τὸν θάνατον αὐτόν! Ἄ! τοὺς ἀθλίους!

— Μπα, καλὲ, δὲς ἐκεῖ, γαλλικὰ μιλεῖ, ἀνεφώνησεν ἡ Μάλαγα καθηλωμένη εἰς τὴν θέσιν της ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— *Ἐλᾶτε, ἐπανελάμβανεν ὁ Ὁρζερῆ. Οὔτε δευτερόλεπτον ἄς μὴ χάσωμεν...

— *Ὁχι, εἶπεν ἐκεῖνη μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, ἐγὼ μένω.

— *Ἄλλ' εἶναι τρέλλα... θὰ σᾶς φονεύσῃ αὐτός.

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε δι' ἐμέ, Ροβέρτε... ἀλλὰ σὺ φύγε καὶ πάρε μαζὶ σου κι' αὐτὴν τὴν δυστυχῆ...

— Καὶ τὴν πρῶτην φορὰν ποῦ σὲ εἶδα, μὲ φώναζες μετ' ὀνομά μου, ἀνεφώνησεν ὁ Ὁρζερῆ ποῖα εἶσαι;

— Μία ποῦ σοῦ χρεωστεῖ τὴν ζωὴν, ποῦ τὴν ἔσωσες παιδί ἀκόμη... *Ἐνθυμήσου τὴν ἐπιθεσιν κατὰ τῶν Μπενῆ-Σενασσέν... ἐνθυμήσου τὸ Τλέμμεν...

— Βάγια ὀνομάζεσαι... Βάγια...

— Ναί... ἀργότερα θὰ σ' ἐνταμώσω καὶ θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα... ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τῆς φι-

πρόκειται νὰ διανύσῃ δρόμον μετ' ἐμποδίων εἰς ἵππο-δρόμιον.

Εἰς τὸ μονὸν φύλλον τῆς προσεχοῦς Πέμπτης θὰ ἔχετε περιεργωτάτην συνέχειαν τοῦτο τοῦ «Γερηθῆτω Φῶς» !

Ραμπαγάς.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΔΙΠΛΟΣ

I

Ὁ Γάμος

Νὰ κι' ὁ διάδοχος διπλός !
 Ὑστὴ σοφο-Γερμανία,
 Μικρὸς, σχεδὸν ἀμούστακος,
 Εὐρῆκε τὴ Σοφία
 Καὶ θὰ γυρίσῃ πάνσοφος,
 Καθ' ὅλα ὅσῃν Ἑλλάδα,
 Τὴν μέλλουσιν τῶν πόθων του
 Εὐρεῖαν Μανωλάδα.

✦

Φτωχὸ γαμπρὸ τὸν ἔπερασαν,
 Προικιὰ τοῦ δίνουν λίγα,
 Μὰ πέρνει κόρη τοῦ τρανοῦ
 Τῆς Γερμανίας Ρήγα
 Καὶ τέτοια μιὰ συμπεθεριὰ
 Τὸν ὠφελεῖ μεγάλως
 Ἄν καὶ γι' αὐτὴν μουρμούρισαν
 Κι' ὁ Ἀγγλος καὶ ὁ Γάλλος.

✦

Ναὶ μὲν τοῦ Βίσμαρκ σχέδια
 Ὑπηρετεῖ ὁ γάμος
 Καὶ τοῦ ζητήματος ἡμῶν
 Ζητεῖ νὰ γείνῃ μάμμος,
 Αὐτὸς νὰ πιάσῃ τὸ παιδί,
 Αὐτὸς τὸν ἀφαλὸ τοῦ
 Νὰ κόψῃ καὶ νὰ στρήψῃ μιὰ
 Μὲ τὸ σοφὸ μυαλό του,
 Ἀλλὰ θὰ γείνῃ βέβαια
 Τῆς νύφης τὸ χατήρι,
 Νὰ πιούμ' ἀπὸ τ' ἀμπέλι μας
 Καὶ ἡμεῖς ἓνα ποτήρι,
 Κανένα μικροκόκκαλο
 Κι' ἐμᾶς θὰ μᾶς πετάξουν
 Τὴν ὥρα ποῦ τὸν μόσχον μας
 Τὸν σιτεῦν τὸν θὰ σφάζουν.

✦

II

Τὰ προτερήματά του καὶ αἱ γνώσεις του.

Δὲν εἶναι τόσῳ ἐξυπνος,
 Μὰ καὶ κουτὸς δὲν εἶναι,
 Καθὼς εἰς τὰ σαλόνια των
 Τὸν εἶδαν αἱ Ἀθῆναι.

✦

Παρ' ἡλικίαν σοβαρὸς,
 Δὲ μοιάζει τοῦ μπαμπᾶ του,
 Ποῦ νηὸς θὰ μείνῃ, φαίνεται,
 Καὶ στὰ γεράματά του.

λίαν τὴν ὁποίαν ἴσως τρέφεις πρὸς τὴν δυστυχῆ Μαροκηνήν, φύγετε !

— Νὰ σ' ἐγκαταλείψω ἐγώ ; ποτέ !

— Μὲ καταστρέφεις μένων ἐδῶ. Δὲν εἶδες ὅτι ὁ πασσᾶς ἤκουε τὴν δικαιολογίαν μου ; Ἐπειτα ὁ εὐνοούμενος υἱὸς του ἀπέθανεν ἀπὸ φρικτὴν θάνατον . . . ἡ ὀργὴ θὰ στραφῇ ἐναντίον ἄλλων . . . φύγε, σὲ λέγω . . . φύγε, ἂν ἀκόμη μ' ἀγαπᾷς.

— Καλὰ, ἔστω ! εἶπεν ὁ λοχαγός, θὰ δοκιμάσω νὰ ἐξέλθω, ἀφοῦ τὴ ἀπαιτῆς, ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι, ἂν αὐτὸ τὸ κτῆνος ὁ πασσᾶς τολμήσῃ νὰ τὰ βάλῃ μαζὶ σου δι' αὐτὸ τὸ ἐπισόδειον, θὰ τὸ μάθω, καὶ ἂν ἀκόμη ἀναγκασθῶ νὰ ἐξοδεύσω ὅ,τι ἔχω διὰ ν' ἀγοράσω τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῶν ἀνθρώπων του, καὶ δὲν θ' ἀποθάνῃ εἰμὴ διὰ τῆς χειρὸς μου.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ, καὶ εὐθὺς ἀπὸ αὐριον, ἂν θέλῃ, νὰ ἔλθῃς τὸ ἑσπέρας κατὰ τὰς δέκα μὲ κατὰ . . . πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ρουστέμ . . . θὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι εἰμαι σῶα καὶ ὑγιής . . . ἀλλὰ καὶ πάλιν σοῦ λέγω, φύγε !

— Νὰ φύγῃ ! εὐκολὰ τὸ λέγεις, εἶπε περίφοβος ἡ Μάλαγα.

— Ἡ θύρα δὲν θὰ φυλάσσεται . . . ὁ θυρορὸς θ' ἄφῃσεν τὴν θείν του ἀκούσας τὰς κραγὰς τοῦ πασσᾶ . . . κι' ἔπειτα ὁ Ροβέρτος εἶναι μαζὶ σου . . . θὰ σοῦ ἀνοίξῃ διόδον . . .

— Ἐχω ἐδῶ ὅ,τι μοῦ χρειάζεται διὰ νὰ στήλῃ μισθ

δωδεκάδα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους, εἶπεν ὁ λοχαγός. Ἐλα ἀγαπητῇ μου Μάλαγα.

Καὶ ἀπὸ σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς Βάγχις, ἀπέθεσεν ἀπ' αὐτῆς φίλημα τρυφερὸν μᾶλλον ἢ εὐλαβές, καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς :

— Σὲ ἀγαπῶ πάντοτε . . . Εἰς αὐριον. Παρασύρων δὲ τὴν Μάλαγαν, ἥτις τὸν ἠκολούθησεν ἄνευ παρακλήσεων, ὥρμησεν πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς μαρμαρινῆς αἰθούσας.

Ἡ Βάγχις τοὺς ἠκολούθησε πρὸς στιγμὴν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τοὺς εἶδεν ἀποκρυβέντας ὀπισθεν μακροῦ μεταξίνου καταπετάσματος, καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν ἀγούσαν εἰς τὸν κῆπον κλίμακα.

Ἀνερρίχθη γοργῇ τὰς βαθμίδας αὐτῆς καὶ ἀφοῦ ἤθεσε εἰς τὸ δῶμα εἶδε τρομερὰν σκηνήν.

Εἶδε τοὺς ἐνόχους ἐντρόμους, τρεπομένους εἰς ἄτακτον φυγὴν, τὸν πασσᾶν μὲ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, βαδίζοντας κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν λέοντα ὅστις ἀνεκάθητο παρὰ τὴν ρίζαν συκομουρέας, μὲ τοὺς δύο πόδας ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ δυστυχοῦς παιδίου, τὴν χαίτην ὠρθωμένην, τὸ στόμα χαῖνον, βάλλοντα μανιῶδει βρυχηθμούς καὶ συστέλλοντα τὸ σῶμα, κυρτοῦντα τὴν σπονδυλικὴν στήλην διὰ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ἄφρονος ὅστις ἤθελε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ τὴν λείαν του.

Ἡ Βόγχις ἀνεπήδησε καὶ ἐρρίφη πρὸ τοῦ πασσᾶ.

— Ἄφες με νὰ περάσω, αὐθέντα, εἶπεν ἀπλῶς. Ὁ Σαῖζ

*Αν και δὲν ἔχει μέτωπο
Και δύναμι στο βλέμμα,
*Ἐχει λαμπρὸ παράστημα
Γιὰ θρόνο καὶ γιὰ στέμμα,

Καὶ στήθια γιὰ παράστημα,
Κορδέλλαις, μπιχλιμπίδια,
Τζιτζιὰ μεγάλων παιδιῶν
Καὶ μάταια στολίδια,

*Οποῦ τῆς πιότεραις φοραῖς
Τιμοῦνε τὴ βλακεία

*Ἡ τὴν ἀνικανότητα,
Τὴν Ταρτουφοκαχία.

Περνάει τὸν καλλίτερο
*Στὰ τέσσερα Οὐλάνο
Καὶ ξέρε γλώσσαις πιότεραις
Κι' ἀπὸ *να δραγουμάνο,
*Ἀπ' ὅζω λὲν πῶς ἔμαθε
Νερὸ τὴν ἱστορία
Καβάλα *χει τὴ γλώσσά μας
Καὶ τὴν ὀρθογραφία,
Μόνε κι' αὐτός *στὴν προφορά
*Σὰν τὸν μπαμπᾶ χωλαίνει
Γι' αὐτὸ ποτὲ του καὶ μακρὸς
Τοὺς λόγους του δὲ βγαίνει.

Τὸν πρῶτόν του μπαλκονικόν
Δὲν τὸν ξεγνοῦμ' ἀκόμα
*Οταν ἐνηλικιωθεῖς
Πρωτάνοιξε τὸ στόμα

Μὲ τρεῖς του λέξεις μοναχὰ
Τὰ εἶπεν δλα, δλα,
Μὲ μία φάλτσα μοναχὰ
*Στὰς λέξεις καραμπόλα,
Γιατὶ καλὰ τὸ λόγο του
Δὲν ἔχει μελετήσει
Καὶ ἐντρεπόταν *στο χαρτί
Τὰς λέξεις νὰ ζητήτῃ.

Πολιτικῆς μαθήματα
Τοῦ ἔχει πρωτοδόσει
*Ο Λύδερς, κι' ἔσωσεν αὐτὸν
Νὰ τυραννομορφώσῃ
Μὲ μῖσος μέσ' *στὰ σπλάχνα του
Στὴν ἀδελφὴ Γαλλία
Μ' ἀγάπη *στὴ δεσποτικὴ
Τοῦ Βίσμαρκ Γερμανία.

*Ο Λύδερς τὸν ἐδίδαξε
Πῶς αἱ ἐπαναστάσεις
*Ἐχουνε πάντοτ' ἀδικο
Καὶ πῶς αἱ ἀποφάσεις
Τῶν βασιλέων κι' ἀδικοί
Σκληραὶ ἀν' ἦν' ἀκόμα,
*Ἐχουνε πάντα δίκαιο
Στοῦ βασιλῆᾶ τὸ στόμα.

μὲ γνωρίζει. Δὲν θὰ μὲ πειράξῃ καὶ θὰ τοῦ πάρω τὸν *Ἀλῆ.
*Ο Ρουστὲμ ἠθέλησε νὰ τὴν ἀπωθήτῃ ἄλλα τῷ ἐξέφυγε
καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ θηρίον.

Τὴν ἡγάπα, τὴν ἐσέβετο, καὶ τὰς ἡμέρας ἔτι καθ' ἃς
ἔτριζε τοὺς ὀδόντας πλησιαζόντων τῶν εὐ-ούχων, τὰς ἡμέ-
ρας καθ' ἃς ἐνθυμεῖτο ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλάσεν αὐτὸν διὰ νὰ
φεύγῃ τὸν ἀνθρωπινόν, ἢ διὰ νὰ συνάπτῃ μάχην μετ' αὐτοῦ,
ἐπραύνετο ἅμα ἐβλεπε τὸ ἰδύνατον ἐκεῖνο πλάσμα τὸ ὁποῖον
πάντοτε θωπείας μόνον εἶχε δι' αὐτόν.

*Ο Μπεστὴρ εἶχεν ὀλιγωτερὰν ἰσχύϊν ἐπὶ τοῦ Σαῖτ δὲν ἔτρε-
φε καὶ ἐμαστίγονεν ἐνίοτε ἡ Βογγι τῆς ὁπίας αἱ γλυκεῖαι
χεῖρες ἤξευρον νὰ κολακεύωσι τὸ τρομερὸν ζῶον.

Οἱ ἰσχυροὶ ἱγαποῦν τοὺς ἀδυνάτους.

Αὐτὸ εἶναι ὁ νόμος τὸν ὁποῖον ἔκαμε ὁ Θεὸς κατοι-
κίζων τὴν γῆν δι' ἰσχυρῶν καὶ ἰδυνάτων.

Κ' ἔπειτα, ἡ Βάγγια κάλλιον τοῦ εὐνούχου, εἶχε ζήτη-
εἶ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐν ὀλεϊότητι πρὸς τοῦ λέοντος.

Τοὺς ἤκουε θρυχωμένους κατὰ τὴν νύκτα, τοὶ τὰς σκῆ-
νὰς τῆς φυλῆς αὐτῆς, τοῦ συνῆν α προσηγορεύουσι, πρὸς
ὕδρευσιν ὑπὸ τοῦ φρέατος καὶ τοὺς ἔτρεπεν εἰς φυγὴν σείου-
σα τὰ κράσπεδοι τοῦ βουρνοϋζίου τῆς καὶ πικαλόνου-
μένη τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀλλάχ.

*Ἡξευρε νὰ ὀμιλῇ τὴν γλῶσσαν τὴν ἡποῖκν ἐννοοῦν οἱ βα-
σιλεῖς αὐτοὶ τῶν δρυμῶων. *Ο πατὴρ αὐτῆς, ὅστις ἦ ὁ ἐν-
ταῦτ' ἱερὸς καὶ πολεμιστὴς, ὁ πατὴρ τῆς, ὅστις εἶχε κάμει

τὸ προσκύνημα τῆς Μέκκας τὴν εἶχε μάθει νὰ δαμάζῃ αὐ-
τοὺς δι' ἐνὸς βλέμματος.

*Ἐκεῖ εἰς τὸ χωρίον αὐτῆς, ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Μαρό-
κου τὴν ἐκάλουν γόητσαν.

— *Ἐλα, Σαῖτ! εἶπε πρὸς τὸν λέοντα μετ' ἰσχυρᾶς φω-
νῆς. *Ἐλα, πάρε *μένα καὶ λυπήσου τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου σου!

Βεβαίως, ὁ Σαῖτ δὲν ἐνόει τὴν σημασίαν τῶν ἀραβικῶν
λόγων τοὺς ὁποίους τῷ ἔρριπτεν, ἀλλ' ὑφίστατο τὴν ἐπί-
δρασιν τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ νεύματος. *Υπηγέρθη ἐπὶ τῶν
φρερῶν αὐτοῦ πυδῶν γρυλλίζων καὶ προρκίνων τοὺς ὀδόν-
τας, ὡς μολοσσὸς ἄναγκάζομενος νὰ παραιτήσῃ κόκκαλα.

*Ἡ Βάγγια, δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἀλμυτῆς, ἐφθικεν ἕως εἰς
τὸ παιδίον, τὸ ἤρπασε καὶ ἔφυγε.

*Ο Σαῖτ ἐκινήθη διὰ νὰ ἵναλτῇ τὸν *Ἀλῆν, ἀλλ' ἐκεῖ
νῇ τὸν ἠένιζε διερκῶς, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιτελῇ κατὰ
τῆς γυναικὸς αὐτῆς τὴν ὁποίαν θὰ κατεκερμάτιζε δι' ἐνὸς
δουχισμοῦ.

Οἱ εὐνούχοι, ἐμφυχθέντες ἐκ τοῦ τροϊκικοῦ τοῦ-ου κα-
τορώμετος, ἤχρισαν νὰ βελλῶσιν ἰσχυρᾶς κρυγᾶς καὶ νὰ
προσποιώνται ὅτι θὰ βελλίσωσιν ἐμπρός.

*Ο λέων, ταρραχθεὶς ὑπεχώρησε καὶ κατέφυγεν εἰς ἡνθι-
σμένον θάλαμον. ἐνῶ ἡ Βάγγια μετ' ὀρμῆς πολλῆς κατήρχετο
τὴν κλίμακα φέρουσα τὸ πολύτιμον αὐτῆς φερτίνον.

*Ο Ρουστὲμ τὴν ἠκολούθησε, καὶ ἔφθασαν ὁμοῦ εἰς τὴν
μαρμαρίνην αἵθουσαν.

Πολὺ δὲν τὸν ἀφήκανε
 Νὰ μάθῃ τὸ λαό του,
 Νὰ πάῃ κι' αὐτὸς μικρὸ παιδί
 'Στὸ ἴδιο τὸ σχολεῖό του
 Νὰ κάτῃ στοῦ δημοτικοῦ
 Τὸ φτωχικὸ θρανίον
 Καὶ ν' ἀντικρύζῃ δειλιαστὸς
 Καθηγητὴ θηρίο,
 'Στὰς ἱπολυτήριους του
 Τοῦ Πανεπιστημίου
 Νὰ τρέμῃ μὴ τὸ πτύχιον
 Δὲν πάρῃ διὰ βίου
 Καὶ μὴ διότι ἔτυχε
 Φοβούμενος, δειμαίνων
 Τὰ χάσῃ καὶ ἀπορριφθῇ
 Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
 Καθὼς τὴν ἔπαθ' ὁ Σουρῆς
 'Απὸ τὸν Σεμιτέλον
 Καὶ ἐκδικεῖται πρὸς αὐτὸν
 Σκτύρας βέλη στέλλων.

Πολὺ δὲν τὸν ἀφήκανε
 Νὰ χαμηλοπετάξῃ
 Τῶν εὐελπίδων μοναχᾶ
 'Εσπούδασε τὴν τάξι,
 'Οπου δὲν βρίσκεται λαὸς
 'Αλλ' ἀριστοκρατία
 Καὶ γόνοι οἰκῶν εὐγενῶν
 Μὲ μέλλουσιν ἀξία.

III

Θὰ μοιάσῃ τοῦ μπαμπᾶ

'Απὸ μικρὸς δὲν ἔμαθε,
 Δὲν ξέρεῖ τὸ λαό του
 Κι' ἀμάκα ἐπρωτόμαθε
 Μέσ' 'στὸ βασιλείο του,

Παράδειγμα μοναδικόν
 'Αμάκας 'στὴν 'Ελλάδα,
 Μικρὸς, μικρὸς, ἀμούστακος
 Βαρᾶ τὴ Μανωλάδα ! . .
 Γιὰ τοῦτο μερικοὶ σοῦ λέν
 Θὰ 'μοιάσῃ τοῦ μπαμπᾶ του
 Ποῦ κελεπούρια κυνηγᾷ
 Κι' ἐβγήκε τ' ὄνομά του
 Πῶς μόνον ἐσωτερικαί
 Τ' ἀρέσουν κατακτήσεις
 Καὶ ὅ,τι ἦταν ὁ μπαμπᾶς
 Θᾶναι κι' ὁ γυιὸς ἐπίσης.

Ραμπαγάς

ΜΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΑ ΚΑΘ' ΗΜΩΝ

Πάλιν ἡ Τουρκία μᾶς τὰ χίλασα.
 Παράδοξος αὐτὴ ἡ κατάστασις τῶν μεταξὺ μας φιλικῶν
 σχέσεων !

'Ασπορδὸς κατ' ὀξύμωρον σχῆμα δύναται νὰ ὀνομασθῇ
 ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία της.

Οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν ὅπως βλάβῃ ἡμᾶς.

Καὶ τὸ κάμνει μὲ τόσην ἀφέλειαν ἢ ἀγαθὴ γειτόνισσα !

Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένεις, σοῦ
 τραβᾷ μία γροθιά.

'Ετσι μεταξὺ δύο ροφήσεων τοῦ καφέ ἢ τοῦ ναργιλῆ της,
 ἐνῶ εἶναι βεδυθισμένη εἰς τὴν μακαριότητα τοῦ ραχατιοῦ ἢ
 τοῦ κεφιοῦ της, καὶ τὴν νομίζεις ἀβλαβεστάτην, οὐδὲν τὸ κα-
 κὸν μελετῶσαν.

'Ιδοὺ τί τελευταῖον συνέβη.

Αἰγινιτικὸν σπογγαλιευτικὸν πλοιάριον ὁρμῶν ἐν Κα-
 λύμνῳ παρεδιδόθη παρὰ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν καὶ κατε-
 σχέθη ἀνθαιρέτως τὸ ἐκ σπόγγων φορτίον αὐτοῦ μετὰ τῶν
 μηχανημάτων.

Ταῦτα διέπραξεν ὁ περιβόητος Κεμάλ βέης, πρῶτον διαι-
 κητὴς Λέσβου καὶ νῦν Χίου.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Νέρων τῶν 'Ελλήνων εἴτε ὑπηκόων τοῦ
 Σουλτάνου εἴτε μὴ. 'Η προσωποποίησης τοῦ ἄστε γροῦα οὐ.

Αἱ ἀνθαιρέσεις του εἶναι ἐξαιρέσιαι. Αὐτὸς εἶναι ὁ μέγας
 καὶ πολὺς ἐκεῖνος πολιορκητὴς τῆς Σύμης, περὶ οὗ τόσα
 ἐγράφησαν.

Καὶ ἡ Πύλη τὸν ἀνέχεται καὶ ὅχι μόνον τὸν ἀνέχεται
 ἀλλὰ θὰ τριβῇ ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας διότι ἔχει τοι-

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πασσᾶ, μὴ ὑποστηρίζοντες πλέον ἐκ τῆς
 παρουσίας τοῦ κυρίου των, ἐφυγον κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἐκλει-
 σαν μετὰ σπουδῆς τὴν κιγκλίδαν τῆς κλίμακος.

'Εν τούτοις ὁ Ρουστὲμ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Βά-
 γινας τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸ κατεφίλει, ἀνα-
 φωνῶν :

— 'Αλῆ μου ! παιδί μου . . . μίλησέ μου . . . πές μου πῶς
 ζῆς ἀκόμη . . .

'Επειτα εἶδεν ὅτι τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔφερεν ἐπὶ τοῦ
 τραχήλου κυανοῦς μώλωπας.

'Ο λέων ἐγγίζων αὐτὸ διὰ τοῦ θυνοῦς του τὸ ἐπνίξε διὰ
 μιᾶς.

— 'Απέθανεν ! ἀπέθανεν ! ἔκραξε στενάζων ὁ δυστυχὴς
 πατήρ.

Καὶ μανιώδης ἀνορθωθείς :

— 'Εκεῖνος ὁ ἄθλιος φράγκος τὸ ἐφόνευεν ἀνέκραξεν.
 ἡ παρουσία του ἀπέστρεψε τὴν προσοχήν μου . . . μ' ἐμπόδισε
 νὰ ζητήσω τὸν υἱόν μου . . . ἐφυγε μὲ τὴν πόρνην ἐκείνην...
 ἄς τοὺς καταδιώξουν . . . ἄς τοὺς συλλάβουν . . .

'Ο Ρουστὲμ ἐστάθη παρατηρῶν τὴν Βάγιναν γονυπετῇ ἐνώ-
 πλιόν του καὶ ψιθυρίζουσαν :

— Αὐθέντα, λησμονήσατε τὴν ὕβριν καὶ ἄς κλαύσωμεν μαζὶ
 ἐπὶ τοῦ ἀθώου τὸν ὀπίον ὅς ἤρπασεν ὁ Θεός.

Ταῦτοχρόνως δὲ, κατεπλημμύριζε διὰ τῶν δακρύων αὐ-
 τῆς τὴν χεῖρα τοῦ πασσᾶ ὅστις τὴν ἀνήγειρε καὶ τῇ εἶπε :

— Σᾶς συγχωρῶ, κυρία, σᾶς συγχωρῶ, ὅμως ἡ ἵπποια ἀ-
 πεπειράθητε νὰ σώσετε τὸν υἱόν μου, ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ
 κατὰ τὸν φονευσάντων αὐτόν.

Τ Ε Λ Ο Σ

οὐτον ἔργανον κατὰ τῶν γαλαίῳ ἰπῶς συγρίζη αὐτοῦς.

Ἄ! ἰδοὺ μὲν τώρα πῶς θὰ προσενηχθῇ ἡ κυβέρνησις εἰς τὸ νέον τυτὸ διεθνὲς ἡμῶν ἐπιστάδιον μετὰ τῆς Τουρκίας. Ἐν τοίτοις ὁ ἡμέτερος ἀναξ ἐξακολουθεῖ ἰσορῶν τὰ στήθη του διὰ τοῦ ἱμνιγιάζ καὶ ὁ μεγαλόσπαιρος ἱμῶν ἀναμένει τὴν ὑψηλὴν συγκατάθεσιν τοῦ Πατισάχ διὰ νὰ τραπῇ τὴν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἄγουςαν.

ὦ! χίλιε!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

Ἄπο τὴν ὠμορφάδα σου τὰ ῥῶδ' ἄς πέρνοι ν' χῶμα,
Γιὰ νὰ γενοῦν πλεῖο κόκκινε καὶ πλεῖο δρυσάτ' ἀκόμα.

Ἄπ' τῶν μετιγῶν σου τὴ φωτιά τ' ἀστέρια ἄς πάρουν τόση,
Ποῦ νὰ μὴ; ἀνουναι τὸ φῶς καὶ ἀφοῦ θ' ἔξμερίσῃ.

Ἄπ' τὴ φωνή σου ἄς πάρουνε γλυκεῖα λαλιά τ' ἀηδόνια,
Γιὰ νὰ λαλοῖ ν' γλυκύτερα σ' εἰς μυγαλιαῖς τὰ κλῶνια.

Ἄπ' τὴν ψυχὴ σου ὁ οὐρανὸς ἄς πάρῃ καλοσύνη
Γιὰ ν' ἀπλωθῇ πλεῖο ξάστερος πλεῖο γαλανὸς νὰ γίνη.

Καὶ μόν' ἄπ' τὴν ἀγάπῃ σου κτείνας ἄς μὴν πάρῃ! . . .
Μηδὲ στὸν ἰδὲν τὸ Θεὸ δὲν κάνῃ τέτοια χίρι.

Ξενί, τευτῆς.

ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ὁ λαοπρόβλητος Δήμαρχός μας δὲν μετέβη ἀσκόπως εἰς Μόναχον καὶ εἰς διέφορα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης· εἶχε τὸν σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ σκοπὸν μάλιστα ἔθνικον, λέγων ὅτι ἐπαύρει νὰ παρευρεθῇ εἰς τις ἑορτάς τοῦ Λουδοβίκου, ἐνῶ, ὡς ἡ εἰς ἐκρίτως ἐπληροφόρηται, μετέβη εἰς Εὐρώπην, διὰ νὰ ἐλετήσῃ μετὰ τῆς συνθέτου αὐτῆς ἐμβριθείας τὸν τρόπον τῆς διοστρώσεως. (Ὁ τρόπος οὗτος (οἰτινος ἢ θεωρητικὴ εὐρεσις ἀνέκει τῇ γνωστῇ κρίσει καὶ εὐσυνειδησίᾳ τοῦ κ. Φιλήμονος, ἡ δ' ἐφαρμογὴ ἀποκτείνεται τῷ δήμῳ) εἶναι ὡς ἑξῆς: Τὸ μὲν ἑρπυλὶ αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐριχώρων θα καταστρώσονται μετὰ μεγάλας πλάκας τριταγώνου πάγου σκληροτάτου. Οὗτο ὁ καύσων θὶ ἐλαττωθῇ, δρότος αὐτόχρημα παγετώδης θὰ ῥοοίσῃ τὴν γῆν καὶ τὰ περὶ χώρα, ὁ κοινὸς θὰ ἐξαφανισθῇ, καὶ τὸ στουδαιοτάτον κέντρον κατὰ τὰς μεγάλας δημοτικὰς ἐκλογὰς (αἵτινες ἴσως δὲν θ' ἀγοήσουν πολὺ) οἱ δημοτικοὶ ψηφοφρεῖς θὰ εἶναι ὀλιγώτερον θερμὸ κεφάλαι καὶ μωρὸν. Τὸν δὲ χειμῶνα ἡ ἐπιστρώσις θὰ γίνηται δι' ἀνθράκων πεπυρακτωμένων. Αἱ ὡς εἰσὶν αἱ τοιαύτης χειμερινῆς καταστρώσεως δὲ. Θὰ εἶναι εὐχέλων τῶν θερινῶν ἐπαισθητά. Πρῶτον μὲν το ψυχρὸς καὶ πολεμικὸς διὰ τρόπου δντος καυστικοῦ αἱ οἰκίαι θὰ εἶναι πάντοτε θερμότεραι, αἱ ἐστὶαι περικταί, καὶ τὰ μαγερεῖα περικταί. Αἱ ὑπὲρ τρεῖς καὶ μαγεύρισαι θὰ δύνανται εἰς ἑ—σῶσε νὰ μαγεύριωσι τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ καρὲ μέχρι τοῦ βρεστοῦ. Ἐν ἑρξ οἰκονομικὰ στουδαιοτάτη εἶναι ἡ κατάργησις τῶν πυρρῶν στῶν, οἵτινες ἔσονται τοῦ λοιποῦ περικταί, ἐνεκα λόγων ἀρκούντως φωτεινῶν καὶ λαμπρῶν. Ἡ εὐμαρία καὶ τὸ χυζούριον τῶν κατοίκων ἔσται μακαριότατον, διότι θ' ἀνενγκάζονται οἱ πολῖται νὰ περιπατῶσι πάντοτε ἐρ' ἀεζῆς. Ἦν ἐφαρμογὴν τῆς διττῆς ταύτης δδοστρώσεως θὰ ἐρριτεῖν εἰς τὸ δη

μοτικὸν συμβούλιον ὁ Δήμαρχός μας κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ῥοπήσεως, κρίσεως, φιλοπατρίας, εὐφραδείας καὶ ἰδίως τῆς μεταλλικῆς φωνῆς! Εὐγέ του.

Κεντρί.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΞΕΝΟΥΔΑΚΗΝ

Γιατὶ βογγᾶνε τὰ ξεντρά τοῦ ῥέου Ψηλορείτη;
Γιατὶ βουζοῦν ἡ σπηλιάς στὴν τουρκοφάγα Κρήτη;
Γιατὶ τραντάζουν τῶν Σφακιῶν οἱ ματωμένοι βράχοι
Ποῦ κάθε πέτρα τοὺς μετρά καὶ μιὰ μὲ Τούρκο μάχη;

Γιατὶ, σὰ σκέπη νεκρὴ τὴ ποῦ πένθος φανερώνει
Πυκνὸ καὶ μαῦρ, νέφαλο τὴν Κρήτη στεφανώνει;
Ρωτᾶτε σεῖς ποῦ ἀθάτε πῶς ἄρπαξεν ὁ χάρος
Τὸν Ξενοῦδικη, μιὰ φωνὴ μ' ἀκούραστο τὸ θάρρος,
Φωνὴ ἐποῦ μ' αἰώνιο μινὸρε κελαδοῦσε
Τῆς Κρήτης τὸ παράπονο καὶ ἁλευθεριὰ διψοῦσε.

Κι' ἦταν αὐτὸς ἐνσάρκωσις τῶν Κρητικῶν ἀγώνων
Τοὺς πόθους τῆς πατρίδος τοῦ ἡρμηνεύε μετὰ πόνον
Κι' ἀφοῦ ἐτουρκομάτωσε γι' αὐτὴν τὸ γιγατάνι,
Στιγμὴ γι' αὐτὴν δὲν ἔπαυσε νὰ χύνη τὸ μελάνι
Καὶ μετὰ φτεροῦ σταυραετοῦ ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
Νὰ γράφῃ πρὸς τοὺς δυνατοὺς, «λυτρώσατε τὴν Κρήτη!»

Ἄ! τί τὸν θάψατε ἐδῶ, ἐδῶ στὰ χῶματά μας;
Ξεθάψτε τὸ κουράρι τοῦ καὶ σύρτε μακρυὰ μας,
Σε κορροδοῦνι τῶν Σφακιῶν ἡ ψιλὰ νὰ τὸ στηλώσατε
Γιὰ νὰ φωνάζῃ «λευθεριὰ, -κι' ἐκεῖ, -στὴν Κρήτη δόστε!»

Ῥαμπαγᾶς.

Καὶ ἡμεῖς, καθὼς ἡ ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ, συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τῆς ἀποστολῆς παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ὡς μηχανικοῦ, πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ χειρισμοῦ μηχανημάτων τῶν φάρων καὶ φανῶν τοῦ κ. Μαῖνου. Εὐτυχῆσαντες νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν προ πολλοῦ καὶ θεωροῦντες τιμὴν ἡμῶν διὰ τὸν ἔχοντα φίλον εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν εἰδικότητα αὐτοῦ ποιήσαντος λαμπρὰς σπουδὰς εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἀπὸ πολλοῦ δι' ἐργαζομένου ἐνταῦθα εἰς τοιοῦτον εἶδους ἐργασίας μετ' ἄκρας ἐπιτυχίας. Ὁ κ. Μαῖνος εἶναι ἄξιος πάσης ἐμπιστοσύνης, ὡς εὐθὺς, ἱκανοῦ καὶ ἀκέραιος τὸν χαρακτηρεῖ νέος, ἄξιος υἱὸς τοῦ γενναίου πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἐξιοσεβάστου πατρὸς τοῦ ἐπομένως ἡ κυβερνήσεως παρ' ἡ πρώτην ταύτην φορὰν προβαίνει εἰς συστάσιν ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ θερμῶς ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ ἐνός τοιοῦτου φίλου, τοῦ, δύναται ν' ἀποστείλῃ τὸν κ. Μαῖνον εἰς Εὐρώπην μετὰ πεποισθῆναι ὅτι στέλλει ἀνδρὰ φιλοτίμως μέλλοντα νὰ ἐργασθῇ καὶ καρπιδόν ν' ἀναδείξῃ τὴν σπουδὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Μαῖνος ἔχει στήσει πολλοὺς φάρους καὶ φανοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐδημοσίευσε διατριβὰς χρησιμωτάτας περὶ τοιοῦτων σχετικῶν τῇ ἐπιστήμῃ αὐτοῦ ἐργασιῶν.

Μαῖνα πλὴν ἡ ἰδιαίτερα τῶν ἀρμοδίων πρὸς τοιοῦτον πολυτιμον φωτιστὴν καὶ διὰ τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ χειριστικῇ τῶν μηχανημάτων περὶ ὧν ἐπομεν, ἄς πολλαπλασιασθῶσιν οἱ φῆροι καὶ φανοὶ ἡμῶν, ἵνα πυκνωθῶν ἴδωμεν καὶ ἐν τούτῳ ἐφαρμοζόμενον κυριολεκτικῶς τὸ ἡμέτερον μεταφορικὸν ἌΓΕΝΗ-ΘΥΤΩ ΦΩΣ!

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

I

Πρωτ, πρωτ, σηκώνεσαι με ζέστη και με κρύο
 Κι' ακούραστος, γοργός, γοργός, τραβάς στο πρακτορείο.
 Έκει σε περιμένουν σωροί, σωροί τὰ φύλλα,
 Όγρὰ, όγρὰ, μυρίζουνε ακόμα μελανίλα,
 Από τὰ πιεστήρια στενάζουνε ακόμα
 Κι' είτε για τὸνα βγαίνουνε είτε για τ' άλλο κόμμα,
 Έκει σε περιμένουνε έσένα, 'σάν 'φέντη,
 Τὰ παίρνεις από 'κείνονε τὸ Δράκο τὸ λεβέντη,
 Από τὸν δλοστρόγγυλο 'σάν κύλινδρο Τσαγκάρη,
 Τοῦ πρακτορείου φοβερὸ και ξυπνητὸ ζαγάρι,
 Τὸν σοβαρὸ Παρασκευά πῶχει 'στὴν ὄψι ζούλια,
 Ἡ τὸν άγριομούστακο ξανθὸ Δημητρακούλια,
 Τὴν ὥρα π' ἔ γραμματικὸς, ὁ Βότσης ροχαλίζει
 Κι' ἡ καρφίτσογραβάτα του 'στὸ πλάι του γυαλίζει,
 Τὴν ὥρα π' ὁ βροντόφωνος Παντούλιας σου κοιμάται
 Κι' ακόμα και στὸν ὕπνο του τί παίρνει συλλογᾶται.
 Τὰ τριαντάρια σου μετροῦν, τὰ παίρνεις και φυγάλα
 Όποια πουλιέτ' ἐφημερίς τὴν ἔχεις στὴν κρεμάλα
 Τ' ἀριστεροῦ σου τοῦ χερσοῦ και βαίνεις 'στὴ μασχάλη
 Ἡ μετ' στὴν τσάντα τὰ λιμὰ ποῦ βρίσκονται σὲ χάλι,
 Ποῦ βγαίνουν για νὰ βγαίνουνε, ἀπὸ φιλοτιμία
 Χωρὶς νὰ κάνουν αἰσθησι μέσ' στὸ λαὸ καμμία.
 Μ' ἐκείνη τὴν «Ακρόπολι» πολὺ καλά τὰ πάγεις
 Κι' ἔχεις, θαρρῶ, με δαύτηνε πολὺ ψωμί νὰ φάγης,
 Μονάχα παρατήρησα 'σάν ἔχ' ὁ Ταῦ γραμμένα
 Πῶς τὴ διαβάζουνε πολλοὶ με μάτια νυσταγμένα,
 Όμως και τότε' ἡ πούλησι κατὶ καλά βαστιέται
 Γιατὶ τὸ φύλλο πιότερο σὲ Τσουσηδες πουλιέται.

II

Πουλεῖς τὸ πνεῦμά μας, ἐσὺ, πεντάρα και δεκάρα
 Μὰ κάποτε, τί νὰ σοῦ 'πῶ ; πουλεῖς και κουταμάρα.
 Από τὰ χέρια σου πεζοὶ και ποιηταὶ περνοῦνε
 Ἄλλοι φουρκίζονται μ' ἐσὲ και ἄλλοι σὲ χωρνοῦνε,
 Κατὰ τὴ 'λίγη πούλησι ἡ τὴν πολλὴ ποῦ κάμεις,
 Σ' ἄρρωστα φύλλα δὲν μπορείς νὰ δόνης σὺ δυνάμεις.
 Φορτώνεσαι τὸ πνεῦμά τους με κούρασι μεγάλη
 Και τί πουλεῖς ἡ ζυγαριὰ τὸ ξέρει τοῦ μπακάλη.
 Εἰς αὐτοὺς γι' αὐτοὺς και για τὰ φύλλα ὅλα
 Μὰ 'σάν ἰδῇς πῶς δὲν πουλεῖς, τοὺς βαίνεις καρμανιόλα,

Τούτέστιν, ἤγουν, δηλαδή, με ἄλλους λόγους, ἦτοι
 Τὰ φύλλα τους 'στὴς τσάντας σου στιβάζονται τὴν κοίτη.
 Όσάν πολίτης Ἑλληνας, ἐλεύθερα δηλώνεις
 Πῶς ἔχεις ἓνα φρόνημα, μὰ δὲν τὸ φανερόνεις,
 Εἶσαι με ὅποια πιότερα πουλεῖ ἐφημερίδα
 Ἄλλό 'ναι τὸ ἐμπόριο και ἄλλη 'ν ἡ πατρίδα.
 Ποιὸς εἶν' ἀπ' τοὺς πολιτικοὺς, τίμιος ἡ προδότης,
 Ἡ κλέφτης, ἡ ἀπατεὼν ἡ ψευτοπατριώτης,
 Ἐσὺ, ἀπάνω στὴ δουλειά, αὐτὸ δὲν τὸ 'ξετάζεις
 Κι' ὅσω ζητοῦν τὸ φύλλο του, με ζήλο τὸ φωνάζεις.
 Ναι μὲν πονεῖς τὸ Θόδωρο, μὰ τὸ σφέρο, σφέρο
 Και δὲν μπορῶ ἀντίρρησι σὲ τοῦτο νὰ σοῦ φέρω.

III

Τῆς Γορτυνίας γέννημα με τὰ πατριωτάκια
 Τοὺς ἄλλους συναδέλφους σου, ποτὲ δὲν πιάνεις κάκρια
 Εἰσαστε ὅλοι σας σφικτὰ στὰ ξένα ἐνωμένοι
 Και ζῆτε με ὁμόνοια, εἰσεῖς ἀγαπημένοι
 Δὲν μοιάζετε στὸ ἔργο σας τὸ δημοσιογράφο
 Όπου τῶν συναδέλφων του ἀνοίγει, λές, τὸν τάφο.
 Όπου χρουστᾶτε, δίνετε, δὲ σκάνετε κανόνι
 Και βερσεὶ δὲν κάνετε ποτέ σας παντελόνι.
 Γαλόνια ἔχετε και σεῖς, ἀλήθεια, στὸ κεφάλι
 Χωρὶς καμμιὰ κυβέρνησις ποτὲ νὰ σᾶς τὰ βάλῃ,
 Γαλόνια ὅπου τίποτε 'στὸ ἔθνος δὲν κοστιίζουν.
 Και, μὰ τὸ «Γερνήτω Φῶς!» ἀνάνδρους δὲ στολίζουν,
 Γιατὶ και σεῖς τὸ δείχνετε εἰς φοβερὸν ἀγῶνα
 Με κανονιέρηδες ποῦ δὲν πλερόνουν στὸν αἰῶνα.
 Γαλόνια ἔχετε κι' εἰσεῖς βαθμοὺς και πειθαρχία
 Ἄλλ' ἂν μιλήσῃ και για σᾶς ποτὲ ἡ ἱστορία,
 Θὰ 'πῇ πῶς δὲν τὸν παίρνετε ρουσφέτι τὸ βαθμὸ σας
 Ἡ δῶρον γιατί πήρατε ἀνθρώπους στὸ λαιμό σας.
 Ἐσεῖς προβιβαζόσαστε με κόπους, μ' ἐργασία
 Με ἰδρω τοῦ προσώπου σας και λαρυγγιοῦ θυσία,
 Τὸ σύνθημά σας ἡ τιμὴ κι' ἡ ἐργασία εἶναι
 Και με καθάριο μέτωπο σᾶς ξέρουں αἱ Ἀθῆναι.

Ραμπαγάς

ΠΡΩΣ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΣΤΑΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.—

Ἐπειδὴ παρὰ τινων γίνεται παρατήρησις εἰς τοὺς
 ἐφημεριδοπώλας διὰ τὸ μονὸν φύλλον τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ
 πωλούμενον και αὐτὸ ἀντὶ 10 λεπτῶν, φέρομεν εἰς
 γνῶσιν αὐτῶν ὅτι ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ, εἴτε μονός, εἴτε
 διπλός, εἴτε τριδιπλός, εἴτε τετράδιπλός, πωλεῖται
 ἀντὶ δέκα (10) λεπτῶν.

ΠΙΦ!— ΠΑΦ!

Παρατεῖται ὁ Ῥαμπαγάς. Ὁ Ῥαμπαγάς
 δηλόνει ὅτι δίδει τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τῶν κατὰ Φιλή-
 μονος αἰτιάσεων διὰ τὴν ἐν πᾶσιν ἀνικανότητα τοῦ ἀνδρὸς
 περὶ τὰ δημοτικὰ ἔργα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ φρονιμώτερον.

Ἀφοῦ δὲν παραιτεῖται αὐτός, παραιτούμεθα ἡμεῖς.

Όσαι συναδελφοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ ρίχνωνται κάθε

λίγο και λιγάκι διὰ τὴν κατάστασιν τῶν ὁδῶν, τὴν ἑλλει-
 ψιν τοῦ νεροῦ, τὸν στρόβιλον τοῦ κονιορτοῦ, τὴν ἀποκάθαρσιν
 τῶν βρωμερῶν τῆς πόλεως βωμῶν και ἐστιῶν, τὸ ἀνθρωπινό-
 τερον, εὐτυνεϊδητότερον, τακτικώτερον και ἀφρονώτερον κα-
 ταβρεγμα, δι' οὗ νὰ μὴ σκονίζεται τις ἐνῶ βαδίζει ἐπὶ κα-
 ταβραχέντος ἐδάφους και λασπόνεται, τὴν τακτοποίησιν τῶν
 τοῦ δήμου ἀνοικονομητῶν οἰκονομικῶν και ὅσα ἄλλα ἀφορῶ-
 σιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἐνεστώσης οἰκτρᾶς καταστάσεως,
 ματαιοπονοῦν οὐδεμίαν ἀπαίτησιν δυνάμεθα πλέον νὰ ἔχωμεν
 παρὰ τοῦ νῦν δημάρχου.

Ός ἀπαίτησιν εἴχολεν τὴν παραίτησιν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἰσ-κούσθημεν, ὅσω και ἂν προσεπαθήσαμεν νὰ
 τὸν ἐγγίσωμεν εἰς τὸ φιλότιμον.

Όκ. Φιλήμων ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθῇ πατῶν ἐπὶ τοῦ
 πτώματος τοῦ δήμου διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς καλαιᾶς τοῦ
 φιλενάδας Αὐλῆς, μετὰ τῆς ὁποίας ἀνεμνήσθη ἡμερῶν ἀρ-
 χαίων ἐρώτος τρυφεροῦ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοιούτους
 γεροντοπαλληκαρικοὺς ἔρωτας!

Φέρουν ἀφαιρέσιν τῆς διανοίας τοιαύτην ὥστε καὶ ὁ νοημονέστερος ἄνθρωπος ἤμπορεῖ διὰ τοιοῦτου ἔρωτος νὰ καταντήσῃ εἰς χρέος πρὸς τὴν Μιχαλοῦν κυνηγοῦσαν αὐτὸν διὰ διαστικῶν κλητῆρων.

Παράδοξος σκυλεμπορία.—Ἀπὸ τινος γυρίζει πάλιν τοὺς δρόμους ἐκεῖνος ὁ ἀπαίσιος δῆμιος τῶν σκύλων, μὲ τὴν σιδηρᾶν του κυνάγραν καὶ γραπώνει τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ῥίπτει εἰς τὸ ἀπαίσιον τροχοφόρον κλουβί του συμπαραστοῦντος καὶ ἐνὸς ἀστυνομικοῦ κλητῆρος.

Τὰ σκυλιὰ στιθάζονται φοικωδῶς τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου εἰς τὸ κλουβί! Εἰς χώρον ὅπου μόλις χωροῦν εἰκοσι στρυμόνονται πενήντα ἀγρίως ὠρυόμενα καὶ σμήνη ἀγριοπαίδων παρακολουθοῦσι τὴν κιγκλιδωτὴν αὐτὴν καὶ κινητὴν φυλακὴν ἀλαλάζοντα, ὠρυόμενα πλείοτερον τῶν σκύλων.

Τί συμβαίνει ὅμως;

Τὰ συλλαμβανόμενα σκυλιὰ εἶναι ἢ τοῦ καναπέ καὶ τῆς ἀγκαλιᾶς μαλλιχρὰ, ἢ καλὰ κυνηγετικά. Τὰ κοπρόσκυλα, τὰ περιπλανώμενα καὶ ἰδέσποτα, περιφρονοῦνται, ἀρίνονται ἐλεύθερα, διότι δὲν εἶναι προσδοκῶρα. Δὲν θὰ εὗρεθῇ κανεὶς νὰ τὰ ζητήσῃ.

Ἐνῶ διὰ τὰ καλὰ, τὰ σπιτίσιμα σκυλιὰ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Βλέπεις αἶρνης τὸν ἀγαπητόν σου Ἀζώρ, ἢ τὴν ἀγαπῆτήν σου Φλόγα ἀσπαίροντας ὑπὲρ τὴν κυνάγραν τοῦ δημίου, βάζεις τῆς φωνῆς καὶ τρέχεις νὰ τοὺς σώσῃς ἀπὸ τοῦ θανάτου.

— Δὸς τὸ σκυλί μου, λέγεις εἰς τὸν δῆμιον.

— Θὰ δώσῃς δύο δραχμάς, σοῦ ἀπαντᾷ κυριαρχικῶς.

Τί νὰ κάμῃς; Τὰς δίδεις καὶ πέρνεις τὸ σκυλί.

Ὁ δὲ κυναγρευτὴς ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του.

Κεφάλι καὶ διδραχμον ἢ μονόδραχμον, κατὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σκυλί.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι μόνον ὅτι γεμίζει ἡ τσέπη τοῦ κυναγρευτοῦ, χωρὶς νὰ λείψῃ κανένας σκύλος ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅλοι ἀντὶ λίτρων ἐλευθερόνονται. Τὰ δὲ κοπρόσκυλα ἐλεύθερα καὶ ἀνεόχλητα αὐξάνονται καὶ πληθύνονται τὸν ἐκ τῆς λύσεως κίνδυνον καὶ διαταράσσοντα τὴν νύκτα τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως ἀναιδέστερον τῶν ὀχληροτέρων καταδόρων.

Ὅλα μας ἀνάποδα.

Καὶ ἄλλη γελοιογράφησις τῆς μνηστῆς τοῦ Διαδόχου πρὸς τῆς Ἀκροπόλεως.—Ἡ «Ἀκρόπολις» ἐπιμένει. Πειραχθεῖσα, φκίνεται, διότι ἐπαύσαται τὴν πρώτην γελοιογράφησιν τῆς εἰς χεῖρας τῆς πεσοῦτης εἰκόνης τῆς ἄτυχου μνηστῆς τοῦ Διαδόχου, τῆς ὄντως περικαλλοῦς Σοφίας, ἀπεφάτισε νὰ τὴν τυπώσῃ πάλιν εἰς τὸ φύλλον. Καὶ δὴ δημοσιεύει αὐτὴν ἐκ δευτέρου εἰς τὴν πρώτην σελίδι τοῦ χθεσίου αὐτῆς φύλλου μὲ ἀξιώσεις, διότι χάνοντες τῆς εἰκόνης ἀναγινώσκονται τάδε:

«Τὴν μελλόνουσαν τοῦ Διαδόχου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, τὴν συμπαθεστάτην μορφήν πρωσιῆδος ἡγεμονίδος, ἣν τὰ τέκνα ἡμῶν κέλονται νὰ χαιρετίσωσιν ἡμέραν τινὰ ὡς βεσιίσισαν τῆς Ἑλλάδος βλέπουσιν ἀπεικονιζομένην ἐνταῦθα οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐξ ἀντιτύπου μιᾶς τῶν τελευταίων αὐτῆς φωτογραφιών.»

Ἀλλὰ τί βλέπουν οἱ ἀναγνώσται, ἀδελφέ;

Βλέπουν μίαν γελοιογραφίαν ἀποδεικνύουσαν ὅτι ἡ ἐσχάτη πλάνη τῆς τσοσοιούχου ἐρμημερίδος εἶναι πολὺ χείρων τῆς πρώτης.

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία, ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ κατ' αὐτῆς σοβαρᾷ ἀποπειρᾷ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐβγήκε μία τελεία μ ο υ ν τ ζ ο ὐ ρ α, σωστὴ Ἀραπῖνα, ὁμοιάζουσα τόνος πρὸς τὸ ἐξόχως λευκὸν πρωτότυπον, ὅσον ἡ νύκτα μὲ τὴν ἡμέραν.

Παρατήρησον ἀπ' αὐτὰ, πολυτεχνίτρη, καὶ δὲν εἶναι διὰ τὰ δόντια σου. Δι' αὐτὰ τὸ μόνον καταλλήλον εἶναι τὸ καλλιτεχνικώτατον Ἀστὺ. Ἐπαρκεῖ αὐτὸ, καὶ μὴν κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς.

Ὁ Ταμπούρλος χηρευάμενος.—Σπεύδομεν νὰ ἐξηγηθῶμεν. Ὁ Ταμπούρλος ὀρνεῖ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐνδόξου ἀτρακάτου αὐτοῦ. Τὴν ἐστεῖλε μὲ τὸν ἐνωμοτάρχην Ρεῦμόνδην πρὸ δέκα ἡμερῶν νὰ παραπλεύσῃ τὰς ἀκτὰς τῆς Αἰγίνης, πρὸς περιορισμὸν τῆς διὰ δυναμίτιδος ἀλείας, ἀλλὰ ἔχασε τὰ ἔχνη της. Τοῦ ἔφυγε τοῦ δυστυχοῦς.

Ποῦ νὰ ᾔναι τί νὰ κάμῃ

Ἀρά γε τὸν ἐνθυμεῖται;

Τὴν ψυχὴν ποῦ τὴν στερεῖται

Νὰ λυπῆται, νὰ πονῇ;

Ἴσως, φεῦ! τὴν ὥραν ταύτην

Ψάρια πιάνη, ψάρια βγάζῃ,

Ἄν δ' ἡ πείνᾳ τοῦ τὴν κράζῃ,

Κεῖνη τὴν καταφρονεῖ.

Ὁπου ὁ Ταμπούρλος καταδιώκει καὶ τὰ τηγανητὰ ψάρια.—Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ τόσην ἀδυναμίαν ἔχων κατὰ τῆς δυναμίτιδος Ταμπούρλος, καλεῖται εἰς γεῦμα παρὰ τινι οἰκογενεῖᾳ Πειραιῶς. Εἰς τὴν τράπεζαν παρατίθενται μετὰξὺ ἄλλων φαγητῶν, καὶ ψάρια τηγανητά. Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ὁ Ταμπούρλος ἀντοιχιάζει, τοῦ περὶ ἡ ὑποψία ὅτι ἡλιεῦθησαν διὰ δυναμίτιδος. Τὰ μυρίζει, τὰ δοκιμάζει καὶ ἀναφωνεῖ:

—Μὴν τὰ τρώτε, δι' ὄνομα Θεοῦ: Εἶναι πιασμένα μὲ δυναμίτιδα Δοκιμάσατε νὰ ᾔητε τί ἄνοστα ποῦ εἶναι.

Καὶ ἐπεισε τὴν οἰκοδέσποιαν νὰ πετάξῃ τὰ ψάρια πρὸς μεγάλην ἐντρύφησιν δύο γάτων τοῦ σπιτιοῦ ἐξακοντισάντων βλέμμα μεστὸν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν κ. ὑπομοίραχον.

Κουμουνδοῦρος καὶ Λομβάρδος.—Συζητουμένης ἐν τῇ Βουλῇ, τῇ 15 φεβρουαρίου 1882 τῆς ἐκλογῆς Βάλτου, ὁ Λομβάρδος ἠγόρευσε διὰ μακρῶν ὑπὲρ τῇ ἀκυρότητας αὐτῆς, ἐκτρεπόμενος δὲ τοῦ θέματος, καθὼς πολλὰς συνήθιζε, μετὰ γοργότατος καὶ εὐστρωσίας, ὅπως ἐπτανησιακῆς, ἐπετέθη κατὰ τῆς τότε ὑπὸ τὸν Κουμουνδοῦρον κυβερνήσεως, ἐγκαλῶν αὐτὴν ὡς ἀντεθνικῶς διεξαγαγούσης τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα τῶν συνόρων.

Τότε ἀναστὰς ἐν μέσῳ θρησκευτικῆς σιγῆς, ὁ Κουμουνδοῦρος, ὡς πρωθυπουργὸς εἶπε τοὺς ἐξῆς ἀξιωματικὸν λόγους περὶ τοῦ Λομβάρδου:

«Κουμουνδοῦρος (Πρωθυπουργός). Ὁ κ. Λομβάρδος ἀπετάθη πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς καὶ τοὺς εἶπε: «μὴ πλανηθῆτε, ὅπως ἐπλανήθημεν οἱ ἐπτανήσιοι, ὅταν κατὰ πρῶτον ἤλθομεν ἐδῶ καὶ περιεπύχθημεν τὸ ἐπικρατοῦν σύστημα, τὸ ὁποῖον τότε ἦτο ἐμβρυον καὶ πλανῶν διὰ τῶν θωπευτικῶν μειδιημάτων ἡδὴ τὸ σύστημα ἠνδρώθη καὶ καταστρέφει τὴν πατρίδα.» Καὶ ἐγὼ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς τοὺς λέγω ὅτι ἡ πατρίς, ἥτις διαρκῶς ἐτίμησεν ἐν γνώσει ἡμᾶς μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην της τοὺς διαψεύδει. Ἀληθῶς ἐγώ, ὅταν εὐτυχῶς ἠνώθησαν οἱ Ἑπτανήσιοι μὲ τὴν Ἑλ-

λάδα, ἐπλανήθην, προσοικειωθείς ἄνθρωπον, κόμμα, τὸ τῆς Ζακύνθου, ἐνεκα τοῦ ὀπίου (ἐκούτατε!) δὲν ἐτόλμων νὰ πατήσω εἰς τὴν Ζακύνθον καὶ τὴν Λοιπὴν Ἐπείρησον· παντοῦ ἤκουον κρυγὰς καὶ παράπονα ὑποστηρίζεις τοὺς λαζαρόνους, τοὺς ὑπόουλους, τοὺς δολοφόνους! Λοιπὸν ἐπλανήθην καὶ ἐγὼ, διότι τῷ ὄντι συνεταίρισθην μὲ ἄνθρωπον καὶ κόμμα, τὸ ὅποιον οὕτως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Ζακύνθιοι χαρακτηρίζουν· συνεταίρισθην μετ' αὐτῶν καὶ διεκινδύνευσά τὴν δημοτικότητα καὶ τὴν ὑπόληψίν μου, κατὰ πᾶσαν ἡμέραν ὀφείλων νὰ ἀπολογηθῶ δι' ἐν τὸν σκάνδαλον καὶ διὰ μιαν κακὴν πράξιν. Τοῦ κόμματος καὶ ἀνδρὸς αὐτοῦ ἀπηλλάχην εὐτυχῶς, καὶ ἐκτοτε ἠῤῥησεν ἡ πρὸς ἐμὲ ὑπόληψις τῶν Ἐπτανήσιων». (Ἰδετε Ἐφημερίδα τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς. Περίοδον Θ'. Συνόδου Α'. σελ. 86, στήλην β').

Τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ ἐνὸς περὶ τοῦ ἄλλου πολιτευομένου ἀναδημοσιεύομεν ὡς ἱστορικὸν μνημεῖον καὶ τὴν ἀρίστον ἀνευ σχολίων. Καὶ οἱ δύο τῶν ἀπεθανόν. Ἐπομένως ἀνέχουν εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας.

Λομβάρδος καὶ Ῥαμππαγᾶς. Τινὲς παρεξενεύθησαι καὶ παρεξήγησαν ἡμᾶς θίγοντι ἀφιερῶσαμεν ἐν πρῶτον ποίημα εἰς τὸν Λομβάρδον. Ἐνόουν νὰ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς καὶ πέραν τοῦ τάφου βέλη βάλλοντας κατὰ τοῦ πολιτικοῦ ἀντιπάλου τῶν. Εἰς αὐτοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι:

Ὁ ποιητὴς ποτὲ, ποτὲ τὸ μῆμα δὲν ὑβρίζει.

Αὐτοκτονίαι.— Ἦρχισαν καὶ πάλιν αἱ αὐτοκτονίαι. Μάλιστα αὐτὴν τὴν φορὰν γίνονται καὶ διὰ πρωτοφανοῦς καινοτομίας. Οὕτω εἴχομεν τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀπόπειραν αὐτοκτονίας γυναικὸς ἡ ὁποία ἔβαλε φωτιά στὰ μεσοφόριά της, διὰ νὰ γείνη ὀλοκαύτωμα ὅλως διόλου ἱερεζεταστικῶς.

Τὸ κακὸν αὐξάνει καὶ πληθύνεται.

Οὐδὲν ἰσχύει πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ.

Μόνη ἡ θρησκεία θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτινίσκῃ σωτήριο καὶ προληπτικὴν ἐπὶ τούτου ἐπιρροήν.

Τὶ κάμνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος;

Κοιμάται.

Δὲ, ἐξυπνᾷ νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῶν ἀπολωλότων προβάτων τοῦ χριστιανικοῦ ποιμνίου.

Ἐδῶ αἱ θέλομεν, ὦ ἄγιοι πατέρες.

Ἀνάγκη νὰ ἐλεγχθῶσιν εὐφρόνως, ἐλευθέρως καὶ ν' ἀρχίσουν κήρυγμα κατὰ τῆς αὐτοκτονίας, καὶ νὰ ἀφαινοῦν πάσης ἐκκλησίας, εἰς γλώσσαν ἀπὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκείνη λαοί, ἀλλ' ὅχι τὴν γελοῖαν ἐννοεῖται τοῦ Ψυχάρη, τῆς ὁποίας κωμικώτερον ἐξέμβλημα δημοδοῦς γλώσσας δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ καθεὶς.

Ἀνάγκη δὲ νὰ καταβληθῇ μερίτιον προσοχῆς περὶ τῶν ἐκλογῶν τῶν ἀρμοδίων ἐποικιστῶν. Κόπον θὰ ἴσταντο μάλιστα νὰ ἐπιτραπῇ καὶ εἰς κοσμικοὺς τὸ ποιεῖν κήρυγμα. Ἀλλὰ νὰ ᾔται συγγόν καὶ συνεχές. Νὰ μὴ γείνη μόνον παύσις εἰς τὴν ἀρχὴν, διὰ νὰ σαφῇ πῶς κατὰ εὐνοίαν κατὰ τὴν ῥωμεικὴν συνήθειαν κτ' ἔπειτα σιωπηλῶς νὰ καταγοηθῇ τὸ κήρυγμα.

Ἐμπρός! εἰς ἐνέργειαν! Εἶδεν ὁ Ῥαμππαγᾶς θὰ θεωρῇ τοῦ λοιποῦ ὑπευθύνους διὰ πᾶσαν αὐτοκτονίαν τοὺς ἁγίους συνοδικοὺς πατέρας.

Εἶπε καὶ ἐλάλησεν, ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει.

Ξεπέσαμε πάλι στὸ χαλίκι.— Μ' ὅλα τὰ μεγάλα σχέδια καὶ τὰ φαντασιώδη ὄνειρα τοῦ Φιλήμονος περὶ στρώσεως τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, διὰ γρανίτου, μαρμάρου, ξύλων ἢ ἄλλου καλοῦ ὕλικου καὶ τῆς ἐξανθρωπίσεως αὐτῶν, ἐξεπέσαμε πάλι στὸ χαλίκι. Ἀπεφασίσθη νὰ χαλικοστρωθοῦν οἱ δρόμοι μετὰ πάσης σπουδῆς, διὰ νὰ προφθάσῃ ἡ πόλις νὰ παρουσιασθῇ εὐπρόσωπος εἰς τοὺς ξένους ὅτινες θὰ συρρεύσωσιν ἐδῶ κατὰ τὴν ἐκθεσιν.

Ἐτοιμασθῆτε, ταλαίπωρα πόδια τῶν ἐκλογέων τοῦ Φιλήμονος, (Αἰὼν! Αἰὼν!) νὰ ἐκτελέσῃτε κυλίνδρου ἔργον ἐπ' αὐτῶν φθείροντες ὁλόκληρα ζεύγη ὑποδημάτων ἐπὶ τῶν αἰχμηρῶν χαλίκων.

Ἡθέλετέ τα κτ' ἡπαθετέν τα, ποῦ λιν κτ' οἱ Χιώταις.

Ζήτην ἡ Ἑλλάς.— Γνωστὸν ὅτι αἱ μετὰ τοῦ Νέου Φαλήρου σχέσεις τοῦ Ῥαμππαγᾶ εἶναι διακεκομμέναι. Τοὺς λόγους ἴσως ἐξηγήσωμεν ἄλλοτε, ἀν καὶ ὅλως οἰκογενειακοὺς διότι πολλοὶ εἰσιν οἱ ἀπορῶντες καὶ ἐρωτῶντες;

— Πῶς ὁ Ῥαμππαγᾶς, αὐτὸ τὸ στρεῖδι τοῦ Νέου Φαλήρου ἄλλοτε, ἐπὶ Καττίμπαλῃ, ὁποῦ δὲ ξεκολλοῦσε ἀπὸ κεῖ καὶ ἔγραφε τὰς μακροτέρας θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις, γαλλιστὶ μαλιστα καὶ μετέφραζεν εἰς τὴν ἐλληνικὴν, μὲ τὸν ἴδιον σκοπὸν, τὰ ὠραιότερα γαλλικὰ ᾄσματα, πῶς αὐτὸς ἐπὶ Χαραμῇ, νὰ μὴ φαίνεται κἂν εἰς τοῦ Φαλήρου τὰ ρυαί;

Εἰς οὐδεμίαν παράστασιν τῶν τοῦ θιάτου Λασσάλ παρέστημεν καὶ τώρα δὲ ἐκ πληροφοριῶν πετώμεν ἐπὶ τοῦ χάριτος ὀλίγας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς σαλάτας ἥτις ὠνομάσθη Ζήτην ἡ Ἑλλάς.

Ἡ παράστασις αὕτη ἄλλους νῦχαρίστησε καὶ ἄλλους δυσήρηστησε, τινὰς δὲ καὶ νῦχαρίστησε καὶ δυσήρηστησε, διότι εἶχε καὶ τὰ καλὰ τῆς καὶ τὰ κακὰ τῆς.

Ἦρεσκε, ῥερ' εἰπεῖν, ἐξαιρετικῶς ἡ ὑπόκρισις τοῦ Ἀρλέλ, θαυμασίως, ἀπαρμιλλῶς ὑποκριθέντος ὡς ἄλλου Σωσίου, τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας. Ὁ κόσμος ἐξεκαρδίσθηκε στὰ γέλοια μ' αὐτόν. Εἶναι ἀληθὴς καλλιτέχνης τῆς κεφαλοποιίας, μέγας κεφαλοποιός. Κατῳρῶσεν αὐτὸς ὁ ἥκιστα ὁμοιάζων τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας, νὰ μεταμορφωθῇ εἰς αὐτὸν, νὰ γείνη ἀκριβὲς αὐτοῦ πρόπλασμα.

Δυσκρέτησε δὲ ἐκεῖνη ἡ ἐγωϊστικὴ καὶ ἥκιστα ἀβρὰ ἐνωπίον ἐλληνικοῦ δημοσίου γενομένη ἐξαρσις τῆς ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχίας εἰς τὴν καὶ μόνην ἀπεδόθη ἡ ἐλευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος, θεωρηθέντος ὡς τίποτε σχεδόν, τοῦ προηγηθέντος αὐτῆς πολυετοῦς καὶ αἱματηροτάτου ἀγῶνος, καθ' ὃν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐδράστησαν διὰ κατορθωμάτων σπανίων ἐν τῇ πολυετῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς.

Εἰς τινὰ μέρη τῆς παραστάσεως ἐσφενδονίζοντο παρ' αὐτῶν ἀκροατῶν εἰρωνικώταται ἐπικρίσεις καὶ σκώμματα. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὅταν ἐψάλετο ἐκεῖνο τὸ ἀνοστοῦ Ὀρκίζομαι! Ὀρκίζομαι! ἐλληνιστὶ ἐν μέτῳ τοῦ γαλλικοῦ ᾄματος, εὐρυκὴς κύριος ἐφώνει·

— Γκαρίζομε! γκαρίζομε!

Ὁ κ. Λατσαλ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ κάμῃ βεκλάμαν εἰς τὸ φῶλλον μας. ἐν διαλόγῳ καθ' ὃν ἐγένετο μνεῖα τοῦ Ῥαμππαγᾶ.

Εἰς ἄλλος τοῦ ἔλεγε:

— Μία κάποια ἐφημερίς ὁποῦ τὴν λέν Ῥαμππαγᾶν σὲ κτυπᾷ.

Κτ' ἐκεῖνος ἀπάντα:

— Ἀ! μπᾶ δὲ μὲ μέλει πεντάρα δὲν δίνω γιὰ αὐτήν. Τὸν εὐχαριστοῦμεν.

Ὁραῖος ἦτο, λέγουν, ὁ διάλογος τοῦ **Τράμ** μετὰ τοῦ **Σάπ**.

Ἀλλὰ τὸ **Σάπ** ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ διὰ νὰ κτυπήσῃ ἐπικαιρότερον τὰ **Τράμ**. ὅτι τοῦτο ἡξήσεν ἐσχάτως τὴν τιμὴν τοῦ εἰσιτηρίου του κατὰ πέντε λεπτά, διὰ τὸ Φάληρον ἕνεκα τοῦ φόρου, ὃν τῷ ἐπέβαλεν ἡ κυβέρνησις.

Ἄς εἶναι. **Ζήτω ἡ Ἑλλάς** ὅπωςδήποτε, ἀλλ' ὅχι μὲ λασσάλεια θέατρα.

ΕΙΔΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ. — Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐναυπήγησε, λέγουν κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ μηχανικοῦ Ρομαζότη, ὑποβρόχιον σκῆφος δυνάμενον νὰ καταδύται ὑπὸ τὴν τρόπιν καὶ τοῦ μεγίστου θωρηκτοῦ, νὰ ἐγκαταθέτῃ ἐκεῖ. δι' ἰδιαιτέρου μηχανισμοῦ, ἐκρηκτικὴν τινα συσκευὴν, καὶ ἔπειτα ἀποχωροῦν νὰ ἐπιφέρῃ πόρῳθεν τὴν ἐκπυροσφύνησιν διὰ χαλυβδίνου σύρματος.

Ἀκούε τα, Κρίσπη.

ΛΥΣΣΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΤΥΧΙΑ. — Ἐν Βουκουρεστίῳ συνέστη κατὰ τὸ σύστημα δὴθεν τοῦ Παστέρ, σχολή, πρὸς θεραπείαν τῆς λύσσης, ὑπὸ ἱατροῦ ὀνόματι Μ.άμπες, ἀλλ' ἡ θεραπεία τοῦ ἐπέτυχε τόσον ὥστε πάντες οἱ ὑπ' αὐτοῦ νοσηλεύμενοι ἔλαβον διαβατήριον διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Δύναται τις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ θαυμάσιος αὐτὸς δόκτωρ ἐφάνη ἀντάξιός τοῦ ὀνόματος. **ΜΗΑΜΠΕΣ** ἔφαγε τοὺς πελάτας του μὲ **ΜΗΑΜΠΕΣΙΑ**.

ΚΗΔΕΙΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ. — Ὅντως αἰγυπτιακὴ καταντᾷ πλέον ἡ πολὺκροτος κηδεῖα τοῦ Λομβάρδου. Οὐτε νεκρὸν δὲν ἀφίνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἡσυχάσῃ. Πρὸ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ παρελαύνουσι, κατὰ τὸ αἰγυπτιακὸν ἐκείνου ἔθιμον, περὶ τοῦ ὁποίου τόσος ἔγενε λόγος δημοσίως, ὥστε ὅλοι πλέον τὸ γνωρίζουν, τὰ ὄργανα τῆς συμπελιτεύσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐκεῖνα μὲν πλέκοντα τὸ

ἐγκώμιον τοῦ θανόντος, ταῦτα δὲ ψάλλοντα τῷ μακαρίτῃ τὸν ἄμπακον. Παράδοξος ἀληθῶς ν ἐκ ρ ο ὕ μ π ε ρ λ ί ν α. Ἀντιφιλοτιμοῦνται, ἀνθαμιλλῶνται πρὸς ἄλλας πόλιν νὰ εἴπῃ τόσα καλὰ διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τῆς ἄλλης τὰ κακὰ καὶ τοῦμπαλιν. Ὁ ἀνεξάρτητος **ΡΑΜΠΑΓΑΣ** βλέπει τὸν νεκρὸν καὶ παρέρχεται σιωπῶν κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Βιργιλίου πρὸς τὸν Δάντην.

— *Guarda e Nassa.*

ΕΝ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ. — Χθὲς πρῶτ' ἐνῷ ἀνεμώμενον το πρῶτον **ΤΡΑΜ** τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου, εἶδομεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων θέαμα θλιβερόν δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον τοὺς ὑπεραπῶντας τὰ δένδρα. Ἡ γιγαντοδυστέρα πιπεριὰ τῆς ἐκεῖ δενδροστοιχίας κατέκειτο ἐκκτάδην χαμαὶ, πελωρία, πρόρριζος ἀποσπασθεῖσα ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ βορρᾶ καὶ μᾶς ἐφάνη ὅτι ἐβλέπομεν ἐκεῖ τὸ πτώμο ἐνὸς μάρτυρος τῶν χρόνων τοῦ Ὁθωνος, ἐνὸς ἀγωνιστοῦ τοῦ 62 εἰς ὃν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον ὁ κ. Φιλήμων. Τί ἀπομνημονεύματα θὰ ἦσαν γεγραμμένα ἐπὶ τῶν φύλλων αὐτῆς ἀν' ἧξεν ἡμεῖς ν' ἀναγνώσῃ τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν αὐτῶν!

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ. — Αἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰ περὶ καταθέσεως ὑπεφάνων εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Λομβάρδου, μετὰ πάσης λεπτομερείας λέγουν ὅτι ὁ κ. Μ. Λάμπρος κατέθεσε στέφανον μετὰ προσηφνήσεως ἐν ᾗ ὁ ἀποθανὼν λέγεται σοναγωνιστῆς τοῦ πατρὸς τοῦ κ. Μ. Λάμπρου. Παράδοξον αὐτό! Πρῶτην φορὰν μαυθάνομεν ὅτι ἐχρημάτισε καὶ νομισματολόγος ὁ μακαρίτης!

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑΙΣ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν εὐφρόσυνου οἱ γάμοι τοῦ φίλου κ. Θ. Ξανάκη μετὰ τῆς διὰ πολλῶν ἀρετῶν κεκοσμημένης δεσποινίδος Κιάρας Ἀννίνου, ἀδελφῆς Χ. Ἀννίνου. Παράνυμφος ἦτο ὁ δημοφιλέστατος κ. Μιχαὴλ Κατσίμπαλης.

Ὁ **ΡΑΜΠΑΓΑΣ** εὐχεται τοῖς νεονύμφοις πανευδαίμονα τὸν συζυγικὸν βίον, ὡς ἀένναον Μάϊον μετὰ ρόδων ἄνευ ἀκάνθων.

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ

Η.

3 76ρίου τοῦ 1843.

ΠΑΤΡΙΣ! Ἀνέχεσαι Σὺ ἡ τῆς ἐλευθερίας, ἡ τῆς ἐπιστήμης, ἡ τῆς καλλιτεχνίας Μήτηρ ἄτιμος, δούλη νὰ καλῇσαι καὶ ἀτίμως τῷ μωρῷ Γεωργίῳ Χριστιανῷ καὶ τῷ προδότη Χαριλᾷ Τρικούπῃ ἀτίμως νὰ δουλεύῃς;

ΠΑΤΡΙΣ! Ἐπελάθεο τῆς ἱστορίας Σου, τῆς καταγωγῆς Σου, τῆς γλώσσης Σου, τῶν παραδόξεων Σου, τῶν ἡθῶν Σου, τῶν ἐθῶν Σου, τῶν συμφορῶν Σου, τῶν νικῶν Σου καὶ τῶν περὶ τοῦ μεγαλείου Σου ἐλπίδων Σου;

ΠΑΤΡΙΣ! Ἡ ὑψιπέτης κρίσις Σου ἡμῶν βλύνθη; Ἡ εὐγενὴς καρδιά Σου ἐπαύσατο παλμοὺς εὐγενεῖς δημιουργικοὺς παλλομένη; Τῆς τρισεγγύτης ψυχῆς Σου τὸ σθένος ἐξησθήνησεν ἢ τελῶς ἐξέλιπε; Τῆς χειρὸς Σου, τῆς γιγαντώδους χειρὸς Σου, ἡ ρώμη καὶ ἡ ἰσχὺς εἰς ρώμην καὶ ἰσχὺν ἀτίμου, ἀνάνδρου καὶ δειλῆς δούλης περιήχθησαν;

ΠΑΤΡΙΣ! Μέμνητο τοῦ παρελθόντος Σου, παρατήρησον τὸ ἄθλιον παρὲν Σου, καὶ ἐγκολπότητι τὸ μέλλον, τὸ τοῖς Λαοῖς καὶ Σοῖ, προσφιλεστάτη Πατρίς, διὰ τῆς ἐλπίδος, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος ἀνῆκον!

Μὴ ἐπιλανθάνου τῆς ἱερᾶς νυκτὸς τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1843, καθ' ἣν διὰ τῆς γιγαντώδους χειρὸς Σου τοὺς ἐπιόρκους ἐράπιζες, καὶ κάλυψον διὰ πενθίμου πέπλου τὸ πρόσωπόν Σου, τὸ πελιδνὸν ἐκ τῆς αἰσχύνης πρόσωπόν Σου,

3 76ρίου τοῦ 1888.

περιδεῆς καὶ περίτρομος δούλη, ἀτίμως ἀτίμους, μωροὺς, αἰσχίστους κερδοσκόπους, δειλοὺς, ἀνάνδρους, προδότας βασιλεῖς Γεωργίους Χριστιανούς καὶ Πρωθυπουργοὺς Χαριλάους Τρικούπας δουλεύουσα καὶ μειδιάματα, καὶ ἀσπασμούς, καὶ περιπτώξεις ἀσέμνου, ἀκολάστου καὶ αἰσχίστου ἐταίρας τοῖς αἰσχίστοις τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον προσφέρουσα!!!

ΠΑΤΡΙΣ! Σπεῦτον νὰ ἐγερθῇς τοῦ ληθάργου, ἐνῷ ἄτιμος δουλεῖα πρὸ πολλοῦ περιήγαγέ Σε, καὶ τιμώρησον, τιμωρίαν τὴν ὑπάτην, τοὺς τυράννους Σου, τοὺς προδότας Σου, τοὺς ὑβριστάς Σου, τοὺς ἀτελεῖς ἐραστὰς Σου!

ΠΑΤΡΙΣ! Ὑπόμνησον τοῖς τέκνοις τοῦ Ἰω. Μακρυγιάννη, τοῖς ἐγγόνοις τοῦ Ἀνδρέου Μεταξᾶ, τοῖς συγγενέσι τοῦ Ἀνδρέου Λόντου, τοῖς ἀπογόνους τοῦ Σκαρβέλη, τῷ τέκνῳ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Καλλέργη, τοῖς ἀνεψιοῖς τοῦ Ἐλευθερίου Σχινᾶ, ἵον ὅτι μεγίστη διαφορά μετὰ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1843, καθ' ἣν ἐτιμωροῦντο οἱ τὰς ἐλευθερίας Σου σφαγιάζοντες, καὶ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1888, καθ' ἣν οἱ προδόται ἀμείβονται, Σοῦ, Πατρίς, μέγιστοι εὐεργέται καὶ σωτῆρες κηρυττόμενοι. 2ον Ὅτι οἱ πατέρες, οἱ πάπποι καὶ οἱ θετοὶ αὐτῶν ἀπέχουσι τῶν υἱῶν, τῶν ἐγγόνων, τῶν ἀνεψιῶν παρασάγγας δεκακισμυρίους καὶ σταδίους εἰκοσιεννέα. 3ον. Ὅτι οἱ πατέρες, οἱ πάπποι καὶ οἱ θετοὶ δὲν ἦσαν

ἡγεμονόπαιδες, δὲν ἦσαν βασιλεῖς, οὔτινες κατοικοῦσιν ἐν μαρμαρίνοις ἀνακτόροις, τρώγουσιν ἄρτον ἐκ χρυσοῦ, πίνουσι τὸ αἶμα καὶ τὸν ἰδρώτα τῶν Λαῶν, κοιμούνται ἐπὶ κλινῶν ἐκ μετάξης, βελούδου, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἦσαν ἁ ρ μ α τ ω λ ο ῖ καὶ κ λ έ φ τ ε ς, οὔτινες μετὰ τὴν μάχην ἐκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ ξηροῦ καὶ γυμνοῦ τῆς γῆς ἐδάφους, διὰ τῆς ἐξ αἰγὸς κάππας τῶν καλυπτόμενοι, ἔτρωγον τὸν μαῦρον καὶ ὀλίγον αὐτῶν ἄρτον καὶ ἔπεινον τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ρυακίων τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ. ὅντι οἱ ἡγεμονόπαιδες καὶ οἱ βασιλεῖς μισοῦν καὶ βδελύσσονται τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀναπήρους καὶ ὅτι πέμπουσι εἰσπράκτορας καὶ χωροφύλακας, διὰ νὰ ληστεύωσι τὸ αἶμα καὶ τὸν ἰδρώτα τοῦ Λαοῦ, καὶ δεσμεύωσι τὰ ἀτυχῆτοῦ Λαοῦ τέκνα, στεροῦντες αὐτοὺς τῆς προσωπικῆς, τῆς ἀστυκῆς καὶ τῆς πολιτικῆς τῶν ἐλευθερίας. ὅντι οἱ πατέρες, οἱ πᾶπποι καὶ οἱ θεοὶ αὐτῶν μετὰ τρυφερότητος ἡγάπων τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀναπήρους, οὓς ἀδελφοὺς καὶ ἐκάλουν καὶ εἶχον, καὶ ὅτι ἦλθον ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ λύσωσι τὰ δεσμὰ, δι' ὧν οἱ ἡγεμονόπαιδες, οἱ βασιλεῖς, οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ εἰσπράκτορες ἐδέσμευσαν αὐτοὺς. ὅντι, ὡς οἱ πρόγονοι ἡμῶν διηγοῦνται, ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ τῶν βασιλέων παῖδες ἀπῆρχοντο πᾶντοπλοι καὶ σιδηρόφρακτοι πρὸς καταπολέμειν τῶν γιγάντων, οὔτινες ἐν τῇ δουλείᾳ περιήγαγον τὰς βασιλίσσας καὶ τὰς τῶν βασιλισσῶν θυγατέρας, καὶ ὅτι οἱ πατέρες αὐτῶν, οἱ πᾶπποι τῶν καὶ οἱ θεοὶ τῶν ἐμάχοντο πρὸς καταπολέμειν τῶν ἡγεμονοπαίδων καὶ τῶν βασιλέων, οὔτινες εἰς τὴν ἀτιμωτέραν τῶν δουλειῶν τοὺς ἀτυχεῖς ἀδελφοὺς Λαοὺς περιήγαγον καὶ τὸν ὅτι οἱ υἱοί, οἱ ἐγγονοὶ καὶ οἱ ἀνεψιοὶ ἀναξιοὶ τῶν πατέρων, τῶν πᾶππων καὶ τῶν θείων τυγχάνουσιν ὄντες, ἐὰν ταχέως, λίαν ταχέως, δὲν ἐγερθῶσι καὶ δὲν λύσωσι τὰ δεσμὰ ἀτίμου δουλείας, δι' ὧν ἡγεμονόπαιδες βασιλεῖς, πρωθυπουργοί, εἰσπράκτορες καὶ χωροφύλακες δεσμεύουσι τὰ ἀτυχῆ τοῦ Λαοῦ τέκνα.

ΠΑΤΡΙΣ! Ἡ 3η Σεπτεμβρίου τοῦ 1888 παρῆλθε πλήρης αἰσχος, ἀλλὰ θ' ἀνεχθῇ ἐν ὀνείδει ἡ 10η τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου νὰ παρέλθῃ;

ΕΓΕΡΘΗΤΙ, ΠΑΤΡΙΣ, καὶ κριτικῶς σκεπτομένη, τῆς 10ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1862, καθ' ἣν εἰς θρόνον ἀνετρίβετο, ἐν στέμμα ἐποδοπατεῖτο, ἐν σκῆπτρον συνετρίβετο, εἰς βασιλεὺς εἰς ἀειφυγίαν ἐτρέπετο, μνήσθητι, καὶ ἀνάτρεψον τὸν θρόνον τοῦ μωροῦ Γεωργίου Χριστιανοῦ, σύντριψον τὸ στέμμα τοῦ ἐπιόρκου βασιλέως, ποδοπάτησον τὴν σκῆπτρον τοῦ δειλοῦ, τοῦ ἀνάνδρου καὶ τοῦ αἰσχροῦ κερδοσκοποῦ, εἰς ἀειφυγίαν τρέψον τὸν ἄρπαγα τῆς περιουσίας, τοῦ ἰδρώτος καὶ τοῦ αἵματος τῶν τέκνων σου.

ΠΑΤΡΙΣ! Οἱ δημοκρατικοὶ οὐδέποτε τῶν ἱερῶν νυκτῶν τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1843, τῆς 2ας Φεβρουαρίου τοῦ 1862 καὶ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1862 ἐπελάθοντο, οὐδὲ τῆς πρὸς Σε λατρείας τῶν ἐπιλήσιμονες γενήσονται.

Τὰ πάντα Σοί, ὦ Πατρίς, ἄχρι τῆς τελευταίας τῆς πνοῆς αὐτῶν στιγμῆς οἱ δημοκρατικοὶ προσφέρουσιν!

Ὁ ὑπὲρ σου, Πατρίς, θάνατος αὐτῶν ὕπνος, γλυκὺς ὕπνος, ἄνευ ὀνείρων, ὃν οὐδ' ὁ μέγας βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκοιμήθη ποτὲ, κατὰ τὸν θεῖον Σωκράτην, ἐπὶ στιγμὴν μίαν.

ΠΑΤΡΙΣ! Ἡ 10 τοῦ Ὀκτωβρίου ἐγγίζει μικρὸν τῆς 18ης Ὀκτωβρίου ἀπέχει!

Ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις παρασκευάζουσι!

Στεφάνους χρυσοῖς τοὺς ἐλευθερωτὰς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Θράκης, τῆς Σάμου καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, στεφανοῦσιν!

Ἀκούεις, **ΠΑΤΡΙΣ** μου πῶς ἀμείβουσι τὸν δι' ἀνοή-

κτῶν ἀτίμων δεσμῶν τὴν μεγαλομάρτυρα Κρήτην δεσμεύσαντας;

Βλέπεις, **ΠΑΤΡΙΣ** μου, διὰ τίνων τοὺς προδότας τῆς εὐάνδρου Ἡπείρου καὶ τῆς ἀρεϊμανίου Μακεδονίας στεφάνων στεφανοῦσι;

Δισθάνεσαι **ΠΑΤΡΙΣ** μου, διὰ τίνων ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων ἐορτάζουσι καὶ πανηγυρίζουσιν οἱ κόλακες, οἱ εὐτελεῖς κόλακες, αἱ ὀρχηστρίδες, αἱ αὐλητρίδες, αἱ φαινομηρίδες καὶ οἱ μαστροποὶ τῆς αὐλῆς τοῦ μωροῦ Γεωργίου Χριστιανοῦ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν ἐξ αἰδοῦς διὰ πνεύθιμου πέπλου τὸ ὥραϊον καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς πρόσωπον ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ ἐκάλυπτε, τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σαλαμίνας καὶ τῆς Μυκάλης, εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Πλαταιῶν Σε, **ΠΑΤΡΙΣ** μου, διὰ παντὸς ἀπεχαιρέτα καὶ Σὺ, ἄτιμος δούλη ἐνός μωροῦ παιδός, ἐνός ἐπιόρκου βασιλέως, ἐνός δειλοῦ, ἀνάνδρου καὶ αἰσχροῦ κερδοσκοποῦ Γεωργίου Χριστιανοῦ καθίστατο, καθ' ἣν μετὰ τῆς θυγατρὸς Σου Ἐπτανῆσου, καὶ οὐχὶ ἡ θυγάτηρ Σου Ἐπτανῆσος μετὰ τῆς Μητρὸς Σου ἦν ὁυτο, καὶ ἡ ἐδῶ τοῦ Λαοῦ Ἀρμωστὴ Ἀγγέλου ἡ Κέρκυρα εἰς τὰς Ἀθήνας μετετίθετο, καὶ νέος Δόρδος Ἀρμωστῆς ὠνομάζετο ὁ Δανὸς Γεώργιος Χριστιανός, ὑπὸ τὸν εἰρωνικὸν τίτλον «Γεώργιος πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!»

Μωροὶ, δειλοὶ, ἀνάνδρου, αἰσχροὶ κερδοσκοποὶ, βασιλεῖς, ἡγεμονόπαιδες, δούκες τῆς Σπάρτης, Πρωθυπουργοί, εἰσπράκτορες, χωροφύλακες, ἄτιμος καὶ αἰσχίστη γενεα, ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ὑμῶν ἐγγίζει!

Ἡ τοῦ κυριάρχου Λαοῦ νίκη περιφανεστάτη!

Ὁ θρίαμβος ἐντελής, διαρκής, μέγιστος.

Ρόκκος Α. Χοῦδᾶς

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Εἰς Τσιούσης — Ἡ «Ἀκρόπολις» ἐν τῇ χθεσινῇ φύλλῳ τῆς γράφει ὅτι μετὰ τῶν κ.κ. Θεοτόκη Αὐγερινοῦ καὶ Γκίκα ἐπανελθόντων ἐκ Ζακύνθου, ἐπανῆλθεν καὶ ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς κ. Γεώργιος Τσιούσης! Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις καὶ Σαοὺ ἐν προφήταις. — Ἐν τούτοις δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ἴδωμεν κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐορτὰς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ βασιλέως, τὸν κ. Τσιούσην παρασημοφορούμενον διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ἀφοῦ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ κ. Δραγούμη παίζει ρόλον, καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐμπιστευμένων του, καὶ ἰδίως μάλιστα ζητεῖται ἡ γνώμη του, ὅταν πρόκειται ν' ἀπονιμηθῶσι παράσημα εἰς πλουτίους Μακεδόνας. Ἐφεξῆς ὅστις θέλει νὰ λάβῃ παράσημον ἄς ἀποτείνεται διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸν κ. Γεώργιον Τσιούσην, διαφορογράφον τῆς «Ἀκροπόλεως».

Ὁ χρυσοχέρης πλούσιος. — Ὁ κ. Τρικούπης διὰ τῶν νόμων του, δὲν φροντίζει μόνον περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν συμφερόντων τῶν φίλων του, καὶ ἰδοὺ διὰ τοῦ νόμου περὶ ὑποταμείων προσδιώρισε μὲγάλα ποσοστὰ διὰ τοὺς κ. κ. ὑποταμίας, οὔτινες ταχέως θὰ γείνωσι πλούσιοι. Πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων μας,

σας αναφέροντες σήμερα τον υποταμίαν Ἀθηνῶν κ. Χρυσόχρηνη, ὅστις ὠφελήθη ἀπὸ ποσοστά του ἐκ τῆς εἰσπράξεως τοῦ διὰ τὸ ἔτος 1887 φόρου οἰκοδομῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων, δραχμὰς **εἴκοσι χιλιάδας**. Ἦδη εἰσπράττεται ὁ φόρος οἰκοδομῶν τοῦ 1888, καὶ ἀπὸ τοῦτου θὰ ὠφελήθῃ ἑτέρας 20 χιλιάδας δραχμῶν. Ὑπολογίσατε τώρα καὶ τὰ ποσοστά του ἀπὸ τὰς ἄλλας εἰσπράξεις, καὶ θὰ εἴρητε ὅτι ὁ κ. Χρυσόχρηνης, θὰ ὠφελήθῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἐκ τῶν φόρων τοῦ λαοῦ **δραχμὰς 50 χιλιάδας**! Καὶ ἐπειτα φωνάζου, μερικοὶ ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, δὲν εἶναι **σπάταλος**.

* *

Χαρμοδύσυνος εἰδήσεις. Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, διὰ τῶν αὐτῶν μέτρων του, κατώρθωσε νὰ παραγάγουν ἐρέτος αἱ ἀλυσκαὶ τοῦ κράτους διπλάσιον ἄλλας. Θὰ μείνῃ δὲ ἐκ τοῦ πωληθημένου, καὶ πᾶσι **ρίσσευμα** εἰς τὰς ἀλαταποθήκας. Ἰδού λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε ἔτι νὰ φέρῃ περισσεύματα εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ κράτους, ἔφερε τοιοῦτον εἰς τὸ ἄλλας. Τὸν συγχαίρομεν, καὶ ἀναμένομεν καὶ τὴν περισσεύματα τοῦ προϋπολογισμοῦ, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ διαθέτῃ διὰ τὴν δούλωσιν τῶν Ἀθηνῶν!

* *

Δύο φιλανθρωπικὰ καταστήματα. — Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1887, τὸ Ἀμαλίσιον Ὀρφανοτροφεῖον, ἐδαπάνησε διὰ τὸ ρόφιμα τῶν ἐν αὐτῷ διατρεφέντων 110 ὀρφανῶν κορασίων **δραχμὰς 41 χιλιάδας**, τὴ δὲ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζή-Κώστα, ἐδαπάνησε διὰ τρόφιμα 200 ὀρφανῶν, **δραχμὰς 36 χιλιάδας**. Ἡ ἀνελογία δι' ἑκαστὸν ὀρφανὸν τοῦ Ἀμαλίσίου, εἶναι διὰ τροφήν του καθ' ἑκάστην δρ. 1 καὶ 20(00, δι' ἑκαστὸν δὲ ὀρφανὸν τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζή-Κώστα, εἶναι λεπτὰ 50 μόνον! Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγάλη, καὶ δὲν εἰζέρομεν τί νὰ ὑποθέσωμεν, ἐκτὸς ἂν τὰ μὲν ὀρφανὰ τοῦ Ἀμαλίσίου τρέφονται μὲ πλουσίας τροφὰς κρέατος καθ' ἑκάστην, φασιανῶν, γλυκισμάτων κλπ. τὰ δὲ ὀρφανὰ Χατζή-Κώστα, τρέφονται μὲ **λάχανα**.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ ὀρφανὰ Χατζή-Κώστα χάρις εἰς τὴν ἐπιβλεψιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὀρφανοτροφείου κ. Γραφειάδου δὲν τρέφονται μὲ λάχανα, ἀλλὰ μὲ καθαράν καὶ ὑγιεινὴν τροφήν κρέατος κλπ. καὶ εἶναι πάντα ὑγιέστατα καὶ εὐτραφέστατα, ὅπερ τιμᾷ μεγάλως τὴν διευθύνσιν τοῦ εἰρημένου φιλανθρωπικοῦ καταστήματος. Τὰ δὲ ὀρφανὰ τοῦ Ἀμαλίσίου καίτοι διὰ τροφήν των δαπανῶνται μεγάλα χρηματικά ποσά, δὲν εἰσὶ τόσον ὑγιᾶ. — Νομίζομεν ὅτι μία ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ἦτο ἀναγκασιότατη, διὰ τὸ Ἀμαλίσιον Ὀρφανοτροφεῖον, ὅπως μάθωσι τέλος πάντων, οἱ φιλάνθρωποι, κατὰ τίνα τρόπον δαπανᾶται τὸ χρήμα των, καὶ ἐκ τίνων πλουσιῶν φαγητῶν σύγκειται ἡ τροφή τῶν ὀρφανῶν κορασίων, ὥστε νὰ δαπανῶνται κατ' ἔτος διὰ τρόφιμα 100 ὀρφανῶν 43 χιλιάδες δραχμῶν.

* *

Θύματα τοῦ ἰσοζυγίου. — Ἡ μανία τοῦ κ. Τρικούπης, ὅπως φέρῃ τὸ ἰσοζύγιον διὰ παντὸς μέσου, ἦτοι νὰ μὴν πληρῶναι ἐκκρεμεῖς μεγάλας ἀπαιτήσεις ὡς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοῦας κλπ. ἔφθασε μέχρι τοιοῦτου σημείου ὥστε καὶ εἰς δύο χιλιάδας κληρωτοὺς, νὰ μὴ γίνεταί ἡ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐπιστροφή εἰς ἑκαστὸν δραχμῶν 100, ἄς κατέβαλον ὅτε ὑπέβαλλον κατὰ τὸν περὶ στρατολογίας νόμον τὰς περὶ ἀπαλλαγῆς των αἰτήσεις, αἵτινες ἀπερρίφθησαν, καὶ ἐπομένως τὸ δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἑκαστὸν τὰς καταβληθείσας 100 δραχμὰς. Ἀλλὰ ποῦ ὁ κ. Τρικούπης, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς 2 χιλιάδας κληρωτοὺς, ἀνὰ 100 δραχμὰς εἰς ἑκαστὸν ἦτοι 200 χιλιάδας δραχμῶν; Τότε

τί θὰ γείνῃ τὸ ἰσοζύγιον; Λοιπὸν ἄς συντελέσουν καὶ οἱ κληρωτοὶ μας, εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἰσοζυγίου!

* *

Τὰ ἔργα τῶν ὀρφανῶν Χατζή-Κώστα. — Αἱ συστάσεις μας περὶ τῶν ἔργων τῶν ὀρφανῶν Χατζή-Κώστα, ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν φιλανθρωπῶν καὶ ἰδίως τῶν κυρίων, αἵτινες ἐσπουσαν καὶ ἡγόρισαν ἐπιπλα, ὅμοια ὡς τὰ εὐρωπαϊκά, ἦτοι τραπεζία, ἱρατιθῆκαι, νικητῆρες, ἀνάκλιντρα κλπ.

Ρίπορτερ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΜΥΚΩΝΙΟΣ

Ὁ ὁσίως ἀκατομένων ἀρίστε, τοὺς ἀσθενεῖς δέρειν, τοὺς ἐπιθεσμένους δὲ ἰατρῶν, τῆς τῆς Πατρίδος φραγμοῦ προσηλαίζων.

Μέμνησο, ἱατρῶν βέλτιστε, ὅτι ὁ ἀδιάλλακτος βαρὺς βαρύτατος κατὰ τῶν παρέκτροπῶν σου ἐπελεύσεται.

Ὁ ἀδιάλλακτος

ΣΕ ΜΙΑ

Πῶς μοιάζεις μὲ τὴν μέλισσα! μέλι 'ναι τὸ φίλόν σου
Μ' ἀπὸ τὸ μέλι σου πικρὸ τινάζεις τὸ κεντρί σου.

Μισόκοπος.

ΑΠΟΡΙΑ ΡΑΜΠΑΓΑ. Δὲν δυνάμειθα νὰ ἐννοήσωμεν τί συμβαίνει μὲ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐδῶ μὲ τὸ γεννηθῆτω φῶς! καὶ τυπὸνται καὶ πωλοῦνται πενιᾶς περισσότητες φύλλα παρ' ἄλλοτε καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν οὐδεὶς ὑποπράκτωρ ἐζητήσας αὐτῶν ἀποστολῆς φύλλων. Μήπως δὲν ἐννοήσωμεν τὸ φῶς καὶ κοιμῶνται ἀκόμη ὅλοι των νομιζόντες ὅτι δὲν ἐξημέρωσε; Γὰ τόσῃ κοιμήσῃς πάλιν δὲν τοὺς εἴχαμε. Μὰς φαίνεται δὲ ἰδίως παράδοξος ἡ ὥς πρὸς τὸν **Ραμπαγᾶν** στασιμότης τοῦ ὑποπρακτορεῖου, Πατρῶν τῆς πλεον δημοκρατικῆς πόλεως τοῦ βασιλείου. Καὶ γὰρ ἦναι ἐκεῖ ὑποπράκτωρ ποῖος; ὁ Παυρογιάδης! Αἱ κάπον βροτῶν μωρ' Παυρογιά! Δὲν πῆρες εἰδήσι ἀκόμα; Μωρὲ χαρὰ σ' ὅσον ὑπρὸ! Καὶ ἐν τούτοις ἔρχονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἄνθρωποι καὶ μὰς δὲν ἡ μὰς γράφουν ἐκείθεν ὅτι ὁ κόσμος λυσσάζει γὰρ **Ραμπαγᾶ** μέχρι τοῦ γὰρ λαμβάνῃ ἀνάγκην τοῦ μεγάλου λυσσιᾶτρον Παστίρ! Πῶς γὰρ τὸ ἐξηγήσωμεν αὐτό. Ἀναμείνομεν τὰς διούσας ἐξηγήσεις παρὰ τῶν ἀρμοδιῶν, διότι αὐτὸ δὲν τρώγεται. Σημειώσιον δὲ ὅτι τοῦτο τὸ λῆγομεν ὅτις κατερθουσιασμένοι ἐκ τοῦ ἐνταῦθα **Κερτρικοῦ Πρακτορεῖου** ἐφημερίδων καὶ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ πωλητῶν, εἰς οὗς καθὼς βλέπετε, ἀφιερῶμεν σήμερον καὶ ποίημα.

Μωρὲ μὰ ξυπνᾶτε λοιπὸν καὶ σεις οἱ ἐπαρχιῶται ὑποπράκτορες καὶ ἐφημεριδοπῶλαι!

Ταῦτα καὶ θὰ ἐπαρῶμεν, πιστεύομεν, μετ' εὐχαριστιῶν καὶ πρὸς ὑμᾶς.

Ἐμπρὸς καὶ γεννηθῆτω φῶς!

Ραμπαγᾶς.

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΩΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ

V

Ὁ ἅγιος Ἡγούμενος κ. Ἀνθιμος Ἀντωνόπουλος, εἶναι καθὼς λέγουσι τοῦ κόσμου ἄνθρωπος.

Δέν είναι καθόλου πλασμένοι διά καλόγηρος, ούτε του ταιριάζουν οι τέσσαρες τοίχοι του κελλίου και η καλογηρική απομόνωσης μετά νηστειών και προσευχών ἀενάων και μετά βασάνων ἐκουσίων πρὸς καταδάμασιν τῆς σαρκός.

Δέν είναι βέβαια αὐτὸς ἄνθρωπος διὰ νὰ φορῇ κατάσαρκα τριχίνας ζώνας και κατατυραννῇ διὰ παντοίων στερήσεων τὴν σάρκα ὅπως γείνη ἀξίος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν και τῆς σωτηρίας τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, συμπεριλαμβάνων και τὴν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ὑπὲρ ὧν θὰ ἐτυπτε κατὰ γῆς τὸ μέτωπον και θὰ ἐμωλώπιζε τὰ γόνατά του αἰμωδιῶντα ἐκ τῆς διηνεκοῦς γονυκλισίας.

Ὁ ἅγιος Ἡγούμενος τῆς Αἰγίνης τὴν μέσην ἤδη ὑπερβάς τοῦ βίου ἡλικίαν διατηρεῖται ἀκμαῖος ἐτι, εἶναι φαῖδρος τὴν ὄψιν, εὐτραφής, καθὼς πᾶς εὐσυνείδητος ἡγούμενος, φίλος τῆς εὐζωίας και ἐπιεικής· καθὼς λέγουν, ὅσον ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν ἀμαρτήσαντα ἄνδρα και τὴν ἀμαρτήσαντα γυναῖκα.

Δέν ἀνήκει βεβαίως εἰς τὴν τάξιν τῶν καλογέρων ἐκείνων οἵτινες θὰ εἶχον τὴν αὐταπαρνησίαν νὰ μοιράσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ὑπάρχοντα των και ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸ μαρτύριόν του τὸν μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ αἶροντα τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

Πόρρω ἀπέχει τοῦ χαρακτήρος· θν διδὲν ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ, ἐν τοῖς *Μελλοῖς*, εἰς τὸν θαυμάσιόν του ἐπίσκοπον Μιουήλ. Οὐδόλως θεωρεῖ μάταια ἢ περιφρονεῖ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου· ἐξεναντίας μάλιστα διακρίνεται ἐπὶ φιλοκτημοσύνη και δύο ἐν Αἰγίνῃ κτήματά του δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τὰ πρωτεύοντα τῆς νήσου.

Εὐφυής, ζωηρὸς και εὐπροσῆγορος, ἐλκύει ἀμέσως τὴν συμπάθειαν, ἀλλ' οὐκ ὀλίγους ἔχει ἐχθροὺς και παρέχει τροφὴν εἰς σκηνδαλώδεις διαδόσεις διὰ τοῦ ἐλευθέρου βίου θν διάγει, ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τὸ φ ὀ ρ τ ε του εἶναι ἡ πολιτικὴ, ἐπλάσθη ἐκ τῆς ζύμης, ἥτις παράγει τοὺς καρδιναλίους Δουβοῦ, τοὺς Μαζαρίνους και τοὺς Ρισυλιέ και τοὺς Ἀντωνέλληδες. Ἄλλοτε ἦτο παντοδύναμος, ἀνάστων τῆς Αἰγίνης και βγάζων ὅποιον ἤθελε βουλευτήν.

Τώρα κάπως ἐμετριάσθη ἡ δύναμις του ἢ μάλλον ἐκολάσθη (ἀνευ λογοπαιγνίου) ἐκ τῆς εἰς τὰ κτήματά του ἀφοσιώσεως.

Ἀποσυρόμενος εἰς τὰς γαίαις του ζῇ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ζῶν ἀγρότου, ἀλλὰ μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν ἀνεσιν και καλοπέρασιν, ὑπὸ ἐποψιν διαίτης.

Εἰς αὐτὸν τέλος ὁ Χριστὸς θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ:

— Ἄνερ, ἀφίενται σοι αἱ ἀμαρτίαι, ὅτι πολὺ ἠγάπησας.

Αὐτὰ διὰ τὸν ἅγιον Ἡγούμενον, νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχὴν του.

Μετὰ μεσημβρίαν, ἡ πανήγυρις κατέστη ζωηροτάτη.

Φιάλαι ἐπὶ φιαλῶν ρητινίου ἐκενοῦντο στὸ φτερό.

Καὶ ὁ ἀπλούστερος πολίτης ἐγίνετο διὰ μιᾶς ἀξιώματικος μὲ δύο, τρία, τέσσαρα *γαλόλια*.

Ὅλοι ἐπιναν.

Τὰ συμαρματα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν.

Ἀπὸ ἐξώφλησαν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ μὲ τὴν Παναγίαν, ἤνοιξαν τοὺς λογαριασμοὺς των μὲ τὸν Βάκχον.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς ἐστήθη χορὸς.

Ἐκεῖ τὸν ἔσερναν ἄνδρες μετὰ γυναικῶν, ἐν βαβυλωνίᾳ μουσικῆς, διότι ἐπαιζαν δύο τρεῖς μουσικαὶ χαρίστὰ και παρήγετο ἀπερίγραπτος σύγχυσις.

Ἐν τούτοις οἱ χορευταὶ τὸν ἔσερναν ἀλανθᾶτως.

Καὶ δὲν ἠρέσθησαν εἰς μόνον τὸν συρτόν.

Βρακάς τις νεωτέρζων και διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἐν-

μερος τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ὄρχησιν διέταξε τὸν βιολιτζῆ νὰ βαρέσῃ πόλκα.

Ὁ βιολιτζῆς εἰς οὗ τὸ μέτωπον ὁ χορευτὴς εἶχεν ἤδη κολλήσει μίαν σφάντικαν τοῦ Ὁθωνος, ενεργήσας ἀνασκαφὰς εἰς τὸ μουσικολόγιόν του ἐξέθαψεν ὡς μούμιαν τὴν πρώτην πόλκαν ἥτις ἠκούσθη ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Βαυαρῶν και τὴν ἐπαξεν, ἐνῶ ὁ παραπέρα βιολιτζῆς ἐξηκολούθει ἀκχομπανιάρων αὐτὴν με συρτό.

Ὁ βρακάς ἀγκάζει νὰ τὰ μαν και ἄρχεται σποηφογυρίζων σ β ο υ ρ α λ έ ω ς. Ἡ φούντα τοῦ φεσιού του ἀνασκιρτᾷ γηθοσύνης ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τοῦ ὁποιοῦ ἡδυπαθῶς γαργαλίζει τὰ τριχαράκια. Ἡ κόφα τῆς βράκας του ὀπισθεν κινεῖται δεξιᾷ και ἀριστερᾷ μεταβάλλουσα αὐτὸν ὡς ἐλῖξ εἰς ἀρχιμηθιακὸν και τὰ πατημένα συρτὰ παπούτσια του μὲ τῆς πρὸς τὰ ἐπάνω λυγισμέναις μύταις των κροτοῦν ἐρρυθμῶς ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς αὐλῆς, ἐνῶ ἡ λευκότης των περικνημιδίων αὐτοῦ σὲ θαμβώνει.

Ἀπὸ καταβολῆς *πόλλας* δὲν ἐφάνη ἀκόμη τοιοῦτος καβαλέρους. Ὁποῖος δὲν εἶδε τὸ ὄρχηστικὸν αὐτὸ θέαμα, δὲν εἶδε τίποτε.

Μόνον τὸ θέαμα ναύτου ἱππεύοντος δύνανται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτό.

Μετὰ τὸ γεῦμα, κατ' ἐθῆμον, περιήλθεν ὁ ἅγιος Ἡγούμενος πάντα τὰ κελλία, ὅπου παρεκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν οἰκογένειαι, προσαγορεύων αὐτὰς δι' εὐχῶν και προπίων εἰς ὑγίειαν των, προθύμως, ἀνυποκρίτως, γενναίως, ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἡ ἡμέρα παρήρχετο και ἡ πανήγυρις βαθμηδὸν ἡραιούτο.

Δύο τῆς Μονῆς ἡμίονοι παρεσχεθεῖσαι ἐμοὶ και ἐνὶ φίλῳ φιλοφρόνως παρὰ τοῦ εὐγενεστάτου ἡγουμένου μᾶς ἐδέχθησαν ἐπὶ τῆς εὐσεβοῦς ράχεώς των.

Ἦσαν ρωμαλέα, εὐρωστα, ὑγιέστατα ζῶα, καθὼς ὀφείλει νὰ ᾖναι πᾶν κτήνος ἐν Μονῇ ζῶν και καλογηρικὸν διάγον βίον.

Τὸ μοναστήριον ἔχει ἐπτὰ ἡμιόνους και ἰσαριθμούς καλογήρους. Εἶναι δὲ ζήτημα τίνων ὁ σβέρκος γίνεται παχύτερος.

Ἐξεκινήσαμεν.

Ἦρχισε τὸ μαρτύριον τῆς καταβάσεως.

Τί τίναγμα ἦταν ἐκεῖνο!

Κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπάνοδόν μου ἔσπευσα νὰ καλέσω τὸν φίλον ἱατρόν μου κ. Νικόλαον Παρίσην, τὸν ἐξ Ὑδρας Ἀθησινολόγον και ἱταλοφάγον, διὰ νὰ μὲ βεβαιώσῃ ἂν δὲν ἐξεκρεμάσθησαν ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν θέσεως τὰ ἐντόσθιά μου κατόπιν τοιοῦτου σεισμοῦ διαρκέσαντος μίαν και ἡμίσειαν ὥραν. Εὐτυχῶς ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις του μὲ καθησύχασεν ἀλλ' ὠρκίσθη εἰς τὸ ἐξάισιον κρᾶσι τοῦ Ἁγίου Ἡγουμένου νὰ μὴν ἐπιχειρήσω πλέον ἐπὶ ζωῆς μου τοιαύτην πορείαν.

Κατέβημεν εἰς τὴν πόλιν, ὑπὸ ἀφρικανικὸν ἥλιον και πεοίρρυτος ἐξ ἰδρώτος ἔσπευσα εἰς τοῦ φίλου κ. Καρυδάκη τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ὁ φιλομειδῆς Δημοσθένης μοὶ ἀνήγγειλε χαρμόσυνον εἶδσιν.

— Μπορεῖτε, μοῦ εἶπε, νὰ κοιμηθῆτε τώρα ἡσυχὰ διότι ἔφυγον οἱ Γερμανοί.

Παρ' ὀλίγον νὰ χυθῶ νὰ τὸν φιλήσω δι' αὐτὴν τὴν εἰδσιν, ἀλλ' ἠρέσθη μόνον νὰ τὸν συγχωρήσω διὰ τὰ νυκτερινά.

Καληνύκτα.

Ραμπαγάς

ΕΡΩΣ ΜΙΚΡΑΣ

Ἀφιερῶνται τῷ φίλῳ Μ.

Δὲν εἶχε αἰσθῆσι πρὸς ἡ καρδιά μου
Κι' ἦταν ἀδύνατο γὰρ ν' ἀγαπήσῃ
Μὰ μοῦ ξανάδωσέ τῇ λεβεντιά μου
Μικρούλα πῶσ' οὐδα, γὰρ μὲ φιλήσῃ.

Λέε καὶ μοῦ χάριζε, μὲ τὰ φιλιὰ της,
Τὰ πρῶτα δυνεῖα, τὴν πρώτην νεότητη
Μὰ ὅτ' ἡ ἀμάθητη, μικρὴ καρδιά της
Ἐκρυβεν ἔρωτα κι' αὐτὴ προδότη.

Μεσόκοπος.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πειραιεύς, 28 Αὐγούστου 1888.

Φίλτατε Ῥαμπαγά!

Παρακολουθῶμεν ἀναγινώσκοντες ἀπλήστως τὰ τε ἄρθρα, καὶ τὰ ποιητικὰ μοιρολόγια τοῦ ἀναξιοπαθόντος καὶ ἐπιθανάτου καταστάντος δυστυχοῦς Ἑθνους ἐν τῇ δεινῇ νόσου, ἥτις ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη κατατρέχει ἐν τῇ καὶ ἰδίως τὴν σειρὰν τοῦ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ. Ἀλλὰ μὴ ὁλὴν τὴν νοημοσύνην ἡν ἀναγνωρίζομεν ὑμῖν, εἰς τὴν χθὲς φύλλον σας ἐδελχθητε ἀληθῆς μπου ν τ σ α δ ε, διότι ἀναγράφοντες ἐν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ κ. Τρικούπη τὸν ἐκφωνηθέντα ἐκ τοῦ ἑώστος τοῦ πρὸς τοὺς ὑποδεχθέντας αὐτὸν ὁπαδούς του, ἅμα τῇ ἐξ Ἀγγλίας ἀφίξει του, ἐπεφύρατε ἐπ' αὐτοῦ τὰ σχόλιά σας μπου ν τ α λ ο ε ι δ ω ε, καθόσον ἔπρεπε νὰ προσέξῃτε εἰς τὴν ἐξῆς περίοδον.

Ἄν καὶ ἡμεῖς ἐργασθώμεν, ὡς πρό ἡ μ ω ν ε λ ρ γ α σ θ η σ α ν ὑ π ἔ ρ τ ο ὕ Ἑ θ ν ο υ ς Ο Ι Π Α Τ Ε Ρ Ε ς Η Μ Ω Ν. Ἐάν λοιπὸν ἐκρίνετε, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος καὶ ἰδίως οἱ ἀκούοντες αὐτὸν θαυμασταὶ καὶ συνεργαταὶ του, τὴν ἐλ λ ι κ ρ ι ν ῆ ταύτην ἐπαγγελίαν του, δὲν θὰ ἡπατάσθῃ μόνον σεῖς οὐδὲ θὰ ἐκρίνεσθε ἤδη ὡς μπου ν τ α λ α δ ε ς, διότι οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἐνόησαν πολὺ καλῶς τὰς λέξεις του ταύτας καὶ συνειργάσθησαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς κατόπιν προδοτικὰς ἐνεργείας του καὶ συγχάρια ἔδωσαν εἰς τὰ τέκνα των αἵτια πρῶτα εἶδον ἐκ των στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἐκ τῆς ἐν Πειραιεὶ Καλλιθέας τὰ ἀναμενόμενα πλοῖα τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ ἡμειφθησαν οἱ Λάμπαι οὗτοι ἀνταξίως των τηλεγραφημάτων των καὶ τῆς χαρᾶς ἐξ ἧς ἐγένοντο ἑξαλλοὶ διὰ τὸ δ ἑ σ ι μ ο ν τοῦτο τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πατριωτικῆς τότε κυβερνήσεως.

Ἐν τσοῦτῳ ἐξακολουθεῖτε νὰ βαδίζετε ὑπερηφάνως τὴν ὁδὸν ἡν τοσοῦτον γενναίως καὶ ἱξιοπρεπῶς ἀκολουθεῖτε, καθόσον βεβαίως δὲν σὰς πτοοῦσι τὰ βρωμερὰ καθάρματα τοῦ χαδιαροχάνου, τὰ περιβληθέντα μὲ τὸ ἀγιώτερον ὄνομα τῆς Ἀκροπόλεως, οὐδὲ οἱ ντζουντζέδες καὶ λοιπὰ ζητιανόπαιδα, ἵστε δὲ βέβαιοι ὅτι τὸ ἔθνος θέλει σὰς εὐγνωμονεῖ ἑσσεῖ, διότι ἐγένετο πλέον ὀρφανὸν ἐντελὲς ἀνεξαρτήτου καὶ ἀνεπηρέαστου δημοσιογράφου οἷος ὑμεῖς καὶ διὰ τοῦ καλῆς σου περιμένει ἀδυστάτως τὴν θεραπείαν του, καθόσον ἐστὶ καυτήριον χρώμενον κατὰ των γαγγραινωδῶν Ἑλκῶν, αἵτια ἐκόλλησεν εἰς αὐτὸ ἡ ἐσχισμένη ἐ τ α ῖ ρ α ἡ κυβερνώσα αὐτό.

Ὁ φίλων καὶ ὁμοφρονῶν ὑμῖν.

N. K.

ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΛΙΕΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ:

Ενεγίνε τιν 26 Αβγουστο 1888

να δοθῇ υς τον κίριον

Γερουγι διμιτριον Μαργαρονι

να τον εχιρισι υς τιν νκου

ναδατου τιν Κατερινα οπ εγεναν εσ ενγονα

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — Ἐν τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν φύλλῳ ἔγινε κατὰ λάθος τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Πολυτεχνεῖον, εἰς τὰ περὶ Λειτουργικοῦ τμήματος γραφέντα, καὶ πολλοὶ ἔτρεχον εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον νὰ ἴδωσιν τὰ περιγραφόμενα λαμπρὰ ἐπιπλά.

Τὸ διορθώομεν καὶ τοὺς ζητοῦμαι συγγνώμην.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

ὅλως ἰδιαίτερα

ΟΙΝΟΙ ΣΟΛΩΝΟΣ

Δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο βέβαια ἀνάγκη συστάσεως καὶ μάλιστα ὁλως ἰδιαίτερως. Εἶναι τὸσον αὐτὸ σὺ σ τ α τ ο ι! — Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Οἴνου ποιεῖ οὐ τοῦτο ὁ κ. Σόλων δὲν ἤλλαξε μέθοδον. Εὖρα τὴν καλὴν καὶ τὴν ἐξηκολούθησε, τὴν διατηρεῖ. Τὸ κρασί τοῦ τοῦ ὁμοιάζει. Εἶναι κρασί τιμίου καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος. Καὶ τὸ εὐτόχημα εἶναι ὅτι τοῦ μοιάσεν ὁ διάλογός του. Δὲν μπορεῖ ποτὲ ἀπὸ τέτοιους καλοὺς ἀνθρώπους νὰ βγῇ κακὸν κρασί. Οἱ χωρικοὶ ἔχουν τὴν πρόληψιν ὅτι ἀπὸ στρυφνὸν ἄνθρωπον ἢ καὶ ἀπλῶς θυμωμένον, ἀν' ἀγορασθῇ μούστος, μπορεῖ νὰ βγῇ ξόδι. Ὁ πρὸς τοὺς αἵνους Σόλωνος ἀνταγωνισμὸς ἀπεδείχθη μάταιος. Κυριαρχοῦν, μετ' ὅλην τὴν ἀτιμολύεισιν πού τοὺς ἔκαμαν, διότι τοὺς ἀξίζει νὰ κυριαρχοῦν. Καὶ ὁμοιάζουν τὴν ἀληθινὴν, τὴν πιστὴν φιλίαν, πού ὅσῳ παλῆναι τόσο καὶ δυναμόνει. Δὲ μοιάζουν σὰν κάποια ἄλλα κρασιά, τὸν ἔρωτα, πού ὅσῳ παλῆναι, τόσο ξοφνίζει καὶ τὰ ξυνίζει.

Τὰ κρασιά τοῦ Σόλωνος εἶναι εἰσηγμένα γενικῶς εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ παρὰ των ξένων προτιμῶνται πολλῶν ἄλλων οἰκῶν μας. Ἀπαράμιλλον δὲ διὰ τὰ ἐπιδόρπια καὶ τὰς ὁπώρας εἶναι τὸ τοῦ Φ α λ ῆ ρ ο ν λεγόμενον, ἔχον γεῦσιν ἀπολαυστικωτάτην καὶ ἀμβρόσιον ἄρωμα.

ΛΑΜΠΑΙ «ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!»

Νωποτάται ἐκομίσθησαν χρυσαστράπτουσαι ἐκ Βελγίου αἱ ΛΑΜΠΑΙ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ, αἱ βαπτισθεῖσαι μὲ τ' ὄνομα ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ! εἰς τὸ μέγα ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ τοῦ κ. Γ. Κυρκίνη κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, πρὸς τὰ Χαφτεῖα, ἀριθ. 18.

Τὸ φῶς αὐτῶν εἶνε θαυμάσιον. Αἱ τιμαὶ των εὐθηναὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀρίστην των καὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν μεγάλῃ.

Τρέξατε, ὅσοι, ὅσοι, νὰ πάρετε καὶ . . . ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

ΛΟΥΤΡΑ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Διεδυναις Γιαννιῶ τοῦ Πρεβεδοῦρος

Μεταρρυθμιστικὰ σχέδια ἔχει διὰ τὰ λουτρά του ἐφίτος ὁ μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος τοῦ φίλος Γιαννιὸς ὁ Πρεβεδοῦρος.

Εἰσάγει εἰς αὐτὰ σπουδαίαν καινοτομίαν.

Θὰ τὰ ἔχῃ ἀνοικτὰ, εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸν χειμῶνα, φροντίζων νὰ καλύψῃ μὲ πῆχαις τὰς χαραγμάδας των ξυλίνων οἰκίσκων αὐτῶν.

Ταυτοχρόνως ἀναγγέλλομεν ὅτι καὶ τὸ πλησίον παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἀπέναντι των λουτρῶν ξενοδοχεῖον καὶ καφεῖον, θὰ τὸ περιποιηθῇ πολὺ ὁ κύρ Γιαννιὸς, χάριν των λουομένων τότε. Καιρὸς νὰ λείψῃ ἀπὸ των λαὸν ἡ ἰδέα ὅτι τὰ λουτρά τώρα βλάπτουν. Ἐξ ἐναντίας ὠφελοῦν περισσότερον. Ἄν κάμῃς τώρα δέκα ἰσοδυναμεῖ ἡ ἐνέργειά των πρὸς τρεῖς δέκα τοιαῦτα θερινά. Λοιπὸν ἐμπρός εἰς τὰ λουτρά τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, ἕως ὅτου νὰ πιάσετε λέπι.

ΕΙΣ ΤΟΥ ΞΗΡΟΤΑΓΑΡΟΥ

Εἰς τοῦ Ξηροταγάρου, σὲ Παλαιὸ Φάληρον τώρα, καθ' ἑκάστην δὲν λείπει ὁ μεζές! κρασί δὲ ὑπάρχει ἀθάνατο καὶ ὁ κύρ Χρῆστος, μὲ τῆς ὁροσμάς ἔγινε περιποιητικώτερος.

Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σπύρος ψαρεύει ψάρια τὰ ὅποια ρίπτονται ζωντανά, σπαρταριστὰ εἰς τὸ τηγάνι ἢ τὴν ἐσχάραν, καὶ εἶνε προκλητικώτατα μετὰ τὸ λουτρόν. ΤΡΑΜ ἔχετε ἀπὸ των ἐξ. Τί κάνατε; Ἀκόμα κάθεσθε;

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε

Ἄπ' τὸν ὕπνο τὸ βαθύ,

Κι' ἐμπρός ὅλοι! μὴν ἀργῆτε,

Πρὶν ἢ μέρα ἔσταθῃ.